

دەزگای چاپ و بلاوکردنەوہی

زنجیرەى رۆشنییری

*

خاوەنى ئیمتیاز: شەوكت شیخ یەزدین

سەرئووسەن: بەدران ئەحمەد حەیب

***

ئەفسانەکانى خۆرەهلات

ناوونیشان:

دەزگای چاپ و بلاوکردنەوہی ئاراس، گەرەکی راپەرین، ھەولتیر

س. پ. ژمارە: ۱ تەلەفۆن: ۲۱-۲۲۳۲۰

شوتینی ئاراس لە تۆرى ئینتەرنیئتدا:

www.araspublisher.com

يورى كراسنى

ئەفسانەكانى خۆرھەلات

وەرگىپرانى: غەرىب پشدهرى

ناوى كتيپ: ئەفسانەكانى خۆرھەلات

گىپرانەوى: يورى كراسنى

گۆرىنى بۆ فارسى: گل اقا دانشيان

گۆرىنى بۆ كوردى: غەرىب پشدهرى

بلاوكراوى ئاراس- ژماره: ۱۰۵

پيت ليدان و دەرھيتانى ھونەرى: دلاوەر صادق ئەمىن

بەرگ: شكار عەفان نەقشبەندى

نووسىنى سەر بەرگ: خۆشئووس محمەد زادە

ھەلەگرى: شېرزاد ھەقى ئىسماعىل

سەرپەشتىيى چاپ: ئاورەحمان مەحمود

چاپى يەكەم - چاپخانەى وەزارەتى پەرودە، ھەولتېر- ۲۰۰۱

لە كتيپخانەى بەرپۆبەرايەتتى گشتىي رۆشنىيىرى و ھونەر لە ھەولتېر ژمارە (۴۳۵) ى سالى

۲۰۰۱ ى دراوہتى

پیشداستی

نەخش و نیگارەکانی سەر بەرە و مافوور و قالیبەکانی قەوقازی و زیوکاریبە جوانەکانیان و ھەلکەندنی نەخشی سەر بەرد و دارەکانیان، تا بلێی یەكجار زۆر سەر سوپهیتن و سەرسام ئاوەرن. ئەدی ناھەنگ و گۆزانی و ساز و ئاواز و شایبە و ھەلپەڕکیی خەلکی قەوقاز، ئەو ھەر مەپرسە چەندە گەرم و گوێ و جوان و رازاوە و بەجۆش و خۆش و پڕ جلۆ و دەرپینی چروپرن. ئەو گۆزانی و ساز و ئاواز و شایبە و ھەلپەڕکییانەش ھەرچەندە و ھەریەك لەبارەى خۆبەو ھەتایبە ئەندیبەکی خودی ھەریەك لە نەتەو و ناوچە جیا جیاکانی تێدا، بەلام لەگەڵ ئەمانەشدا زۆر لایەنی ھاوبەشی ئەو نەتەو و ناوچانەى گرتۆتە خۆ. کە ئەمەش لە فۆلکلۆر "ئەدەبى میلیلى"دا شتیکی راستگۆیانە و بەجیبە. ئەو ئەفسانانەى کە خەلکی قەوقاز کۆیان کردوونەو لەبەر زۆرییان لە ژمارە نایەن. ئەفسانەى ھەمە جۆری وەک: سەرگوزەشتەى دوور و درێژی ئەفسوونی جادووگەران و ئەفسانەى پڕ شەروشۆر و شتی دەربارەى گیانلەبەران و داستانى بەتام و چیتۆ پڕ گالته و جەفەنگ و ئەفسانەى چروپر لە ھیتش و جینۆ و قسەى نابەجی بەدەوڵەمەند و ساماندار و بازگانى رۆژ و چرووک و دلکرمی و کاری ناپاکانەیان.

گەل و نەتەوەکانی ھەر لایەکی سەر زەمینى پان و پۆر و بەرینی قەوقازی ئەفسانە و ھەماسەى ئازایەتى و دلیری تاییەتى خۆیان ھەبە. بەلام زۆر جارن دۆزینەو ھە سەرچاوە و بنەچەك و ڕەچەلەکی راستەقینەى ئەو ئەفسانانە و ھەگراڤ دەکەوێ، بەتاییەتى ئەو ئەفسانانەى ھەماسە ئامیزن یان دەربارەى کورە کەچەلان و کۆسە و باس و خواسیان گوتراون. لەوانەشە بتوانین بلێین... ئەو جۆرە ئەفسانانە خاوەنەکانیان ھەر ئەوانەن کە گیتراویانەو و یا بنەچەك و ڕەچەلەکیان بەلای خۆیاندا راکیشاوە و کردوویانەتە ئى خۆیان و تاییەتەندى شۆپتیک یا شەقلی خەلکانی ناوچەبەکی بەخۆو گرتبێ.

دە دوو توتی ئەم کتیبەدا تەنیا ھەر ئەفسانە جادوو ئامیزەکانی خەلکی ئازەربایجان، ئەرمەنى و گورجی و تاجیکی و ئازەرى... کۆکراونەتەو و بەس. دەو کتیبەیدا بەجیھانی گەرە و فراوانی پڕ نھیتی و دنیای سەرگوزەشتەى پەرییان و چەندین ئەفسانەى دیکەى جۆراو جۆر ئاشنا دەبن و دەچنە ناو دنیایانەو. پالەوانی ئەفسانەکان کە زۆرییان خاوەنى ھبێ و توانا و دەسەلاتی لە رادە بەدەرن و لە ھبێز و توانا و دەسەلاتی ئادەمیزادى ئاسایی زۆر بەو لاوەتر و جوداترن. ھەمیشە ھەر خەریکی زۆرانبازی و بگرە و بەردە و رەنج و ماندوو بوون و شەكەتین و سەرەنجامیش ھەر سەر دەکەون. لەو جۆرە ئەفسانانەدا، ھەمیشە پروناکی و چاکی و پاکی و راستی و دروستی بەسەر تاریکی و خراپە و درۆ و چەپەلیدا سەر دەکەوێ.

لەو ئەفسانانەدا ھبێندە پال و ھەرگەزى خەيال و ئەندیشەو ھەو ھەر ھبێ پرسیاریك لەبارەى راستی و ناراستی ئەو ئەفسانانە یا ئەو رووداوانەى ناو ئەفسانەکان بۆ گۆیندە یا بۆ بیسەر ناھیتلەو ھەلۆتستەبەکیان لەبارەو بەکات. ئەکتەر و پالەوانەکان وەک ئەو ئەکتەر و پالەوانانەى ئەم دەور و زەمانەى ئەمرۆ نین... جیھانیشیان جیھان و دنیای مە نیبە. ئیشەکانیان بەکار و کردەو ھەلکە

ئاسایی ئەو پۆرکە ناچن. ئەو گیانلەبەرانەش کە بەکاریان دین و لە خزمەتى واندان یەكجار زۆر ئاسایی و جودا و تاییەتن، ھەر بۆیەشە کە سوود لە کار و کردەو ھە ئەفسوون و جادووگەرى دەبینن. تەنانەت چوارچینەى ئەفسانە جادوو ئامیزەکان و داستان و رووداوە پڕ شەروشۆر و ھەرا و بگرە و بەردەکان، ھەر لە بنچینەو ھەگەل ئەفسانە جۆراو جۆرە بەناوبانگەکانی گیانلەبەران و چیرۆک و سەربوردی راستەقینە و ھبندیک سەرگوزەشتان یەكجار زۆر لیک جودان. بنچینە و سەرچاوە و بنەو بنەچەكەى ئەفسانە جادوو ئامیزەکانی قەوقازی، یەكجار زۆر کۆن و دیرینن. شتیکی بەلگە نەو بیستیشە کە زۆریەى زۆرى ئەو ئەفسانانە داستان و چیرۆک و سەرگوزەشتەى دەستکردن. ئەگەر بمانەوێ بزاین داخوا سەرەتا و بنچینەى ئەو ئەفسانانە کەى و لەکوێو ھاتوون و سەرەتاکانیان دەستیشان بەکەین، ئەو بۆ گومان کاریکی یەكجار زۆر سەخت و دژوارە و لەوانەشە ھەر نەتوانی ھبچی دەگەل بەکری. لە زۆریەى زۆرى نیتو دوو توتی ئەو ئەفسانانەدا بێر و باوہرى سەرەمە کۆنەکانی وەک؟، خودا پەرسى و ھبیز و توانای لە بن نەھاتووی سرووشت و ستایش و پێدا ھەلدانی گیانلەبەران وەک ئەفسانە ھەن و خۆ دەنوینن. بەربلاوی شۆپتی سەرھەلدانی داستانەکان و ئەفسانە جادوو ئامیزەکان ئەوانە ھەموو بنەچە و شۆپتی دیکەشیان ھەن. چونکە ئەو ئەفسانانە رەگ و ریشەى یەكجار زۆر قوول و رەگاژۆیان دەژیانی رۆژانەى خا و خیزان و کۆمەلگادا رۆچووە و چۆتە خورئ.

ئەفسانە جادوو ئامیزەکان زۆر لایەنى ستایشی پیاوچاکان و باوک سالاری و قوربانیبەکانی ئادەمیزادان یان بۆ پاراستوون. ھەر وەک چۆن لە "کچی خۆر"دا یادگارەکانی سەرەتای ژبانى مرۆڤ و لە ئەفسانەکانی دیدا بوونەو ھەر سەیرە ئەفسانەبیبەکان، وەک دێو و درنجەکان ھەن و ویتەیان کیشراو.

بەدریژایی ئەو سەدانەى کە ئەو ئەفسانە جادوو ئامیزانە پشتاوپشت لە باوکەو ھە بۆ کور و لە کورەو ھە بۆ نەو و پشتهکانی دی، سینە بەسینە ھاتووە و گەبۆتە ئیتمە، و ھەر و ھەرەش رەنگ و مانا و بۆچوونەکانی ناویان لە مێشکی ئەم سەردەمانەى ئەمرۆدا کال بوونەتەو و مەبەستەکانی دوتی خۆیان یان لە دەست داو و ھەر بەشێو ھەيال و وەک کاریکی ھونەرى و رەگەزى سوننەتى دنیای سۆز و خەيالئى چروپر کە پالەوانەکانی تیا دەژین و تیبیدا ھەلدەسوورین و سەرقالی کارەکانیان ماو تەو.

دەو ھەموو سەدانەدا، ئەفسانە جادوو ئامیزەکان وەک ئۆرگانیزمیک کارتیکردنەکانی ھەموو ئەو دنیا جیاوازانەى دەوروبەرەکانی بەلای خۆیدا راکیشا بوو. شا و شازادەکان، باغ و باغچەى دلگیر و خۆش و باسەفا، کۆشک و تەلاری جوان، زۆرانبازی و بگرە و بەردە لەسەر دەسەلات و تەختی سەلتەنەت و گەیشتن بەکچی پادشایان؛ ھەموو ئەو شتانە کە دیاردەى چاخەکانی ناو ھەر راست بوون.

کامل بوونی پەبۆندیبە کۆمەلایەتیبەکان، پالەوانانی تازەى ھینایە ناو ئەفسانە جادوو ئامیزەکانەو، کە بوونە شێوازى بنەما و خدە و نەرىت و وەدبەیتانی گۆرانیك لە دەم و دووی قسە و گیتراوەو و گفتوگۆى سەردەمانیکی دوواتر.

بەھەر حال ئەفسانە جادوو ئامیزەکان ھبندیک بەو لاوەترى دنیای خەياللات و داھینانە لاوازەکانی رابوردو و رەنگدانەو ھە بېرواوەر و بۆچوونە سوننەتیبەکانی دوتی لە دەست چوون.

پیش ھەموو شتیك ئەو ئەفسانانە کەف و کول و ھەلچوون و داچوون و خەون و دیدى ئەو کەسانەن یا ئەو گەل و نەتەوانەن کە دروستیان کردوون و زۆریان دەربارەى سەردەمە زۆریبەکان و دادە

کۆمهلايه تيبه كان و ژيانى ناسووده و پر له خيتر و خوښى و كار و كردهوى به تام و چيژ و جوانى و ناشتى و نارامى گوي لى بووه و گيپراويانه ته وه. كه ئەمانهش هه مووى ئەو پوووى ديكه ي مهسه له كه دهرده خه ن كه ئەو يش نازادى و سه ره به ستى و په هابوونه.

ئەفسانه جادوو ئامبزه كان زۆر به پووونى و ئاشكرايى پيشاندهرى راسته و خوڤى تايبه ته ندييه كانى خه لكى قه وقازن كه له باسكردنى سرووش و شيوه ي جل و بهرگ و پۆشاكيان و هه لسوكه وت و خده و نه رپت و شيتوازي ژيانياندا په يره و بيان لى كردوون و ديسانه وهش يه كيتيبه كى گشتى و تايبه تى و هاوبه شى و بهر بن و بهر فراوان له حه ماسه خه ياليبه كانى ئەو خه لكانه دا هه يه وهك: يه كيتى بيروباوه ر و مه وزوعاته كان و وپنه سازى و ته كنيكى شيعرى.

ئەفسانه جادوو ئامبزه كانى سى ميلله ت و نه ته وان كه ده وكتيبه يدا كۆكراونه ته وه ته نيا به شيكى زۆر كه مى گه نجينه يه كى زۆر گه ورديه كه به ئيمه گه يشتووه. كه ئيستاش ئەوانه وهك ميرات و كه له پووورپكى زۆر به نرخ و گرانبه ها هه لده گيرى و ده پاريزرى. گه نجينه ي حه ماسه و ئەفسانه كانى خه لكى قه وقاز، به شيكى گه وره ي ميراتى شارستانيبه تى جيهانن.

پرۆفيسۆر: پومرانت سبوا

لوتمانی هه کیم

ئهفسانهیهکی ئه رهه نیهیه

له ولاتی ئادانی راوچییهک هه بوو ناوی پۆرتۆ بوو، ته مهنی پازده سالان بوو، رۆژێکی له راوی بارانیکی به کجار توندوتیژ و به خوپی لێ داگرد، رووی له ئهشکهوتیکی کرد، هه که چوه ژووری پیره مێردیکی دیت سهری سهری ئاده مهبیان و لهشی لهشی ماران بوو و چوار ماری دیش خۆیان له ته نیشته تیهوه له گه زدابوو، تومهز ئهوه شای مارانه!

پۆرتۆ ههه خهیرا ئاورێکی خۆشی کردهوه و جلهکانی وه بهردان تا وشک بوونهوه، ئهوجا هینای که بابیکی خۆشی لهو نیچیرهی راوی کردبوو دروست کرد، بۆ خۆی که مێکی لێ خوارد و ئهوی دیشی دایه مارهکان.

پیره مێرد گوتی: «ئهوهی خواردنی بدا دهی ئاویشی هه بی.»

کوره لاهو راپهیری و چوه سهه چالوو و کوندهیهکی پر له ئاوی هینایهوه ئهشکهوتی. قولکیکی له بهردی هه لکه نند و هیندیکی ئاو تی کرد، مارهکان به رهو قولکه ئاوه که خزین، تا تیر بوون ئاویان خواردوه و جا هاتنهوه جیتی خۆیان.

پیره مێرد گوتی: «کوره کهم ئه دی ئاوی چۆن ده دهیه من؟»

کوره لاهو ههه خهیرا که وچه دارێکی دروست کرد و ئاوی پێدا به پیره مێرده که.

سێ شهو و سێ رۆژی ره بهق باران وه کوندهی سه ره ره و ژیر برووکی نه دایه و ئهو لاهه نهیتوانی پێ ده دهری ئهشکهوتی نێ.

پیره مێرد پرسی: «ئه پێ کوره کهم ده توانی ئاوی له ناو ئهشکهوتی پێدا که؟»

کوره بهم لاهو لایدا گهرا و سهه چاوهیهکی ئاوی ده ئهشکهوتیدا دینهوه، هات له تهختی ئهشکهوتی قولتیکی قولتی هه لکه نند و ئاوی وه سهه گهیرا، دوا بهش چوو شوو رێکی راو کرد و هینایهوه و کوته گۆشتی به شیشیهوه کردن و به پیره مێردی گوت: «ئهوه تویشوی تویه، کهینی برا ده توانی بیخۆی، ئیستا من ده رۆم و دوا بهش دیمهوه.»

شای ماران گوتی: «کوره کهم باوه نا کهم تۆ جارێکی دی بیهوه.»

لاوه رۆیی، بهلام ژۆری پێ نه چوو دووباره گه راپهوه، خواردنی بۆ پیره مێرد و مارهکان هینابوو. که ههستا برواتهوه پیره مێرد بهردیکی هینا دایه:

«کوره کهم، ئهه بهرده هه لگه، بهردیکی تابه تیهیه. شهوی وهک ناگری دایسی. له پارچه په رۆیهکی شینی وه رپیتچه.»

دوایی پیره مێرد تکای له کوره لاهو کرد تاویکی له ته نیشته تیهوه دانیشی. کوره له ته نیشته تیهوه رۆنیش و ئهوه گوتی:

«تۆ وه کوو فرزندێ خۆم نان و ئاوت بۆ هینام. بهلام نه کهی هه رگهز له لای ههچ کهس خۆت رووت

که یتهوه، چونکه نابی ههچ کهسیک نیشانهی منت به له شیهوه بیهی.»

شای ماران نیشانهی خۆی به پشتی پۆرتۆه نا.

لاوه لیتیدا رۆیش و له ولاتی فه ره نگیان به ردی فرۆشت، خانوویکی بۆ خۆی دروست کرد و چل سهه مه ریشی کری و به رهو ئهشکهوتی گۆرین وه پیتش خۆی دان، هه که گه بشتهوه و ئه مه ره کانی سهه برین و هه مسوی دایه مارهکان. به رخیکی ناسکیشی بۆ پیره مێردی کرده که باب. پیره مێرد بهردیکی ژۆر گرانه های دیکه ی دایه لاهه که و گوتی:

«له باره ی منه وه ههچ به کهس مه لێ. من شای مارانم و ناویشم شا ماره.»

ده ده می مالاواییه دا شامار ئه نگوستی بلند کرد. چوار مار پهیدا بوون. دوو مار له پیتشه وه و دووش له دوا به لاهه بان به رپێ کرد. لاهه سوپاسی ماره کانی کرد و ئه وانیش له وه لامی سوپاسه کهیدا بنی پیتیان لسته وه. ده وه ده شدا پاشای ولاتی ئادانی تووشی نه خۆشیه کی ژۆر سهخت و گران ببوو و هه موو له شی به برینان داوه شابوو. پزیشک و چه کیمیان له سه ره وه کو کردن. پزیشکی فه ره نگستانه ده ستووری دا بوو دوو په له وه ران چاکه ن و له سهه برینه کانیان دانین، نازاری پاشای که مێک دامرکان و هینور بوونه وه، به لام دوا ی ماوه یه ک سه ره له نوێ ئیش و نازار سه ریان هه لدا به وه و وهک جار ان ده ستیان پێ کرده وه.

دوا ی ئه وه ی که وریا ترین پزیشک تیبروانی، گوتی:

«شاها ئه گه ره کهسیک هه بی بتوانی ئه وه ده رمانه ی ده یلیم په یدا ی بکا و به یه ننی من به ما وه یه کی که م

چاره سه رتان ده که م و کو تایی به نازاره کانتان دینم.»

تومهز ئه وه پزیشکه جادوو گه رێکی په تیاره ی به ده فه سال بوو و خۆی کرد بووه پزیشکی چه کیمان،

دهیزانی که پورتو نیشانه‌ی شای مارانی به پشتیبیه‌وه‌یه. به شای گوت:

«پادشاه! تهنیا دهرمانی ئیوه شاماره و ئه‌ویش به‌کوره لاوتیک که ناوی پورتوئه ده‌کری پهدا بی. خو ئه‌گهر ناماده‌ی هینانی نه‌بی، ئه‌وه بی سئ و دوو به‌ریزتازان ده‌مرن.»

چوون پورتویان هینا و پاشا پیی گوت: «فریام که‌وه شاماری بی‌نین.»

شاه ئه‌وه کارتیکی به‌کجار سه‌خته. مارانگاز ده‌یم و پتیمه‌وه ده‌دن، گهره‌ی حه‌کیمان پورتوی هینا و له‌داری به‌ست و کویت دیشی، وهریگه‌رایه، هاتوهاواری پورتوی ده‌چووه که‌شکه‌لانی فه‌له‌ک، به‌لام گهره‌ی حه‌کیمان تا ده‌هات ههر ده‌ستی لی توند ده‌کرد و لیبی ده‌دا. تا وای لی هات نه‌یتوانی هیچی دیکه به‌رگه‌ی ئه‌و نازار و ئه‌شکه‌نجیه‌یه بگری و به‌ناچاری ملی دا بچی و شای ماران بی‌نی.

له‌پتوه (۱۰) ده‌سه‌ر شووری راوکردن و هینانییه ئه‌شکه‌وتی.

له‌به‌رده‌می شاماریدا کرئوشی برد و چه‌مایه‌وه. به‌لام شامار زور زووتر ده‌یزانی پورتو بچی هاتووه و چی ده‌وی و گوتی:

«زورت بۆ به‌داخه‌وه‌م، تو وه‌کوو جگه‌رگۆشه‌ی خو‌می و له‌گه‌ل‌یشته دیم.» بۆ سه‌به‌ی به‌یانی وهری که‌وتن، پورتو له‌پیشه‌وه و شاماریش له‌دواوه رتی ده‌کرد. له‌شکری ماران و بیستیان به‌رییان که‌ن و له‌گه‌لیان بیچن به‌لام شامار ناماژه‌یه‌کی کرد و گوتی:

«وه‌گه‌رین. ئه‌گهر هات و ههر دیاربه‌کتان پی گه‌یی ئه‌وه بزانتن که هیچ شتیکی رووی نه‌داوه»

ماره‌کان راوه‌ستان و پورتو و شاماریش که‌وتنه‌ی. ههر رۆیشتن، ههر رۆیشتن تا گه‌ییینه ته‌په‌ی ناو‌رۆز که به‌گولی بۆن و به‌رامه خو‌ش داپۆش‌رابوو، شامار ده‌ستی کرد به‌غونچه‌چینه‌وی، داینه پورتوی و گوتی ئه‌وانه به‌بی جووین قوت ده. دواپی پینچ چه‌پکه گولیشی چنی و دایه پورتو و گوتی: «ئو گولانه سن جارن له‌ئوی کولیو هه‌ل‌کیشته و ئاوه‌که‌ی بخۆوه تا هیز و توانای شیفا به‌خشینی ههرچی گز و گیا و گۆل هه‌یه بیزانی.»

پورتو چی پی گوت‌رابوو وای کرد، شامار فه‌رمانی پی کرد بنوی و سه‌به‌ی به‌یانی لیتی پرسی:

«باشه پورتو، ئیستا هه‌ست به‌چی ده‌که‌ی؟ داخوا هیچ توانای شیفا به‌خشینی له‌مندا هه‌یه؟»

پورتو وه‌لامی دایه‌وه:

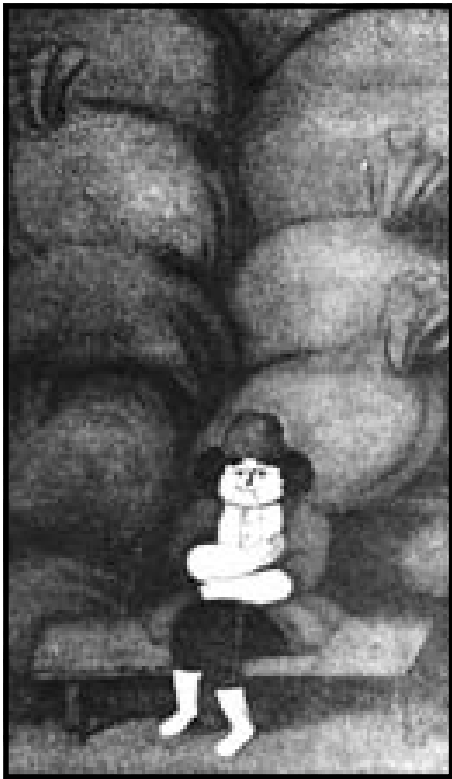
«شاه چوار میتشک له‌ناو کاسه‌ی سه‌ری تۆدا ههن، دوو میتشک له‌لای راست و دوو میتشکیش له‌لای چه‌پ، ئه‌وانه‌ی لای راست ژه‌هراوین و ئه‌وانه‌ی لای چه‌پیش شیفا به‌خشن.»

«بیاله‌یه‌کی پر شه‌رابی حه‌وت سانه‌ی کۆنم بده‌یه، دوایه بمۆینه ئینجا توند توند شه‌ته‌کم ده، سه‌رم بی‌ره و لاشه‌کم بنیژه، به‌لام له‌بیرت نه‌چی که هه‌میشه دیاری بۆ ماره‌کان بنیتری دنه‌ ئه‌گهر وانه‌که‌ی ته‌واوی ولاتی خاپوور و ویران ده‌که‌ن.»

پورتو ئه‌وه‌ی پی گوت‌رابوو به‌ئه‌نجامی گه‌یاند، دوایه دوو جو‌ر دهرمانی له‌میتشکی شامار دروست کرد، دهرمانی‌کیان ژه‌هر و ئه‌وه‌ی دی شیفا به‌خش و چووه به‌رده‌می پاشا، پاشا فه‌رمانی به‌حکه‌یم باشی کرد دهرمانه‌که‌ی تا‌قی بکاته‌وه، پورتو دهرمانه‌ ژه‌هره‌که‌ی دایه، ههر که له‌سه‌ر لیتی دانا به‌لادا هات و مرد. به‌لام پورتوی راوچی دوا ئه‌وه‌ی بۆ خو‌ی دهرمانه شیفا به‌خشه‌که‌ی تا‌قی کرده‌وه و دایه پاشاش. پاشا ههر که دهرمانه‌که‌ی خوارد شیفا‌ی هات و چاک بۆوه. له‌و رۆژه به‌دواوه پورتو بووه حه‌کیم باشی و به‌ناوی

لوقمانی حه‌کیم ناو و ناوبانگی رۆیی.

ماریک له‌لاوه به‌مه‌رگی شاماری زانیبوو، به‌ماره‌کانی دیکه‌شی گوت، ماره‌کان لیک خرپوونه‌وه و ده‌ستیان کرد به‌نه‌هیشتنی خه‌لکی ولاتی.

پاشا که به‌مه‌ی زانی ده‌ستورید به‌دوا‌ی حه‌کیم باشیدا نارد و لیتی پرسی چاره‌چیه و چ بکه‌ین؟ پورتو چل پارچه‌جهرگ و ته‌زیحی نویژی شاماری هه‌ل‌گرت و چووه سه‌ردانی ماران، ههر که چاویان به‌ته‌زیحه‌که که‌وت هه‌موو دامرکان و هیتور بوونه‌وه و لوقمانیان کرده‌ی شای خو‌یان. لوقمان به‌مارانی گوت: «مادامه‌کی جهرگتان به‌دیاری پی‌گه‌ییوه، دل‌نیاش بن که شاتان ههر زیندووه.»

لوقمان ناوبانگی‌کی زۆری پهدا کرد، ئه‌و دهرمانه‌ی له‌میتشکه سه‌ری شاماری دروست کردبوو مردووی پی زیندوو ده‌بۆوه و تا حه‌وت سالانیش که‌س نه‌مرد. ژنیکی که هه‌موو رۆژی ده‌هاته لای لوقمان و جلی بۆ ده‌شوشتن جارێکیان کوره لاوتیکی گهنج و شوخ و شه‌نگی ده‌گه‌ل خو‌ی هینا. ژنی لوقمان لیتی پرسی:

«ئو کوره‌لاوه کتییه؟»

«ئووه کورمه، که‌ر و لاله، زور مه‌منوون ده‌یم به‌حکه‌یم باشی بلتی بی‌کاته شاگردی خو‌ی.»

لوقمان قایل بوو.

رۆژیکی لوقمان به‌خیزانه‌که‌ی خو‌ی گوت: «ژنه‌که

وا پیده‌چی که ئه‌و کوره‌لاوه نه‌که‌ر بی و نه‌لال!»

لوقمان ده‌یویست نه‌یتیبیه‌کانی کاره‌که‌ی له‌و کوره‌لاوه وه‌شیری. هیچ گوتی نه‌ده‌دایه ههر بۆ ئه‌وه‌ی وازی لی بی‌نی و بړوا. به‌لام شاگرد تا ده‌هات زیاتر خو‌ی ماندوو ده‌کرد و شانی ده‌دایه به‌ر ماندوو‌بوون و ئه‌شکه‌نج و ئیش و نازاری کاره‌که‌ی. ههر کارتیکی حه‌کیم پی بسپاردایه ئه‌و زور به‌ته‌واوی و وردی و پوخته‌بییه‌وه ئه‌نجامی ده‌دا. ئه‌و کوره‌جیته‌ حه‌وت سالی ته‌واوی به‌رده‌ستی لوقمانی کرد.

رۆژیکی پی‌اویتیکی ده‌وله‌م‌مند که له‌ولاتیکی زور دووره‌وه هاتبوو و دوو‌جاری سه‌ریشه‌یه‌کی به‌کجار زور سه‌یر بسوو هاته لای لوقمانی حه‌کیم. لوقمان بریده ژووری نه‌شته‌رگه‌ری خو‌ی و به‌شه‌ره‌تیکی بی‌هۆشی کرد. دواپی به‌کیردیک کاسه‌ی سه‌ری هه‌ل‌گرت. دیتی ئه‌وا جان‌ه‌وه‌ریکی حه‌وت سه‌ری به‌میتشک‌یه‌وه نووساوه. زۆری هه‌ول دا و زۆری کرد و کۆشا و خو‌ی هینا و برد به‌لام بی سوود بوو، نه‌یتوانی هه‌لیقه‌نی. حه‌کیم له‌ماندوویه‌تیان تک تک ئاره‌قه‌ی به‌نیوچاوانیدا ده‌هاته خواری. شاگردی

حهکیمیش که به دزیبوهه چاوی له کاره بچ نه نجامه که ی وهستای بریبوو نارامی نه ما و خۆی پیرانه گیرا و هاواری کرد:

«وهستا مقهسته که هینده گهرم که تا سوور سوور ده بیته وه، نه ودهم ده توانی به ئاسانی نه و جانه وه ره له میتشکی که یته وه و بیهیتیه ده ری.»

شاگرد که چۆنی گوت هه کیم وای کرد و نه شته رگه ریبه که ی نه نجام دا و نه خو شه که ی چاک بو وه، به لام شاگرد که هه لات و چۆوه مالتی. سن کووپه ی به کجار زۆر گه وه ی هینان: به که می پر کرد له شیر و دووه میشی پر کرد له شه پاب و بو خو شی چوه ناو نه وه ی سیه مبهانه وه.

ئیسنا نه وه لیتره به جی دیلین و ده چینه وه سه ر و سۆراغی لوقمانی هه کیم. لوقمان چ جیه که نه ما له شاگردی نه کا به لام نه ی دۆزیه وه. ده خه و ییدا دیت که نه و کوره لاره له نیوان دوو ده ریای سوور و سپیدا ده زی، لوقمان هات و لۆتکه به کی کری و به نیو ده ریایاندا که وته چارۆکه با هه لدان.

به لام چهندی کردی و کراندی پیتی نه دیترایه وه، دوایی هات چوه لای دایکی و گوتی:

«من پیره میردێکی ته من سه د و چل ساله م. پیم خو شه کوره که تان بیهنم. له غه بیه وه پیمان گوتوم که کوره که تان له نیوان دوو ده ریای سوور و سپیدا ده زی. نه و بو بیته وه سویندیشته بو ده خۆم هیه چی لی نه که م.»

دایکه کوره که ی له کووپه ی ده ریانا و برديه پيش لوقمانی هه کیم. هه کیم گوتی:

«رۆله وه ره وه لای من، من نه وای پیر بووم و ده ردم کاریبه و ده رمانی نیبه و ده رۆم و ده بریمه وه و له بیر و خه بالان ده چمه وه.»

کووپه که دهستی وهستای خۆی ماچ کرد و گه رایه وه لای.

لوقمان بریاری دا سه رله نوێ جیته وه و به شاگرد که ی گوت:

«کووپه ی گه وه وه سه ر ئاگری ن و جامه ی شیره تی پریش بده به من.»

هه ر کاتێ ئاوه که کوولی بمخه ره ناو کووپه ئاوه کولاهه که، سه ری کووپه که ش دامه پۆشه، دوای چل سه عات بهینه ده ری. له پارچه خوریه که م وه ریچه و نه وه قه تره یه شم دلۆپ دلۆپ ده زاری که.»

کوره هه موو شتیکی به ده ستووری وهستای نه نجام دا. به لام ده وه مه یدا که قه تره که ی ده زاری ده کرد دهستی له رزی و ته نیا دلۆپه کی گه بیبه زاری لوقمانی. نه و دلۆپه توانی ته نیا چهنده نه ناسه یه کی که م بیته یته وه که هاواری لی هه ستا:

«تیه که، تیه که، تیه که!» مرد.

شاگرد هینای وهستای له ته نیشت شاماریه وه به خاک سپارد و له دوای نه و بو خو ی بو به هه کیم باشی.

به سه رهاتی مانگا سووری

نه نسانه یه کی نه ره نیبه

هه بوو، نه بوو، رۆژیک بوو رۆژگارێک بوو، شوانیک هه بوو له گه ل ژنه که ی و دوو مندالی که به کیکیان کوپ و نه وی دیکه یان کچ بوو، زۆر به خو شی و ئاسوده یی ده زیان. له مالتی دنیا به مانگایه کی سووری په نگ تیریان شک ده برد. رۆژیک ژنه که ی مرد، شوانه دوای ماوه یه کی ژنیکی هینا به وه. نه و زردایکه زۆری به رامبه ر نه و دوو منداله له دلیدا بوو و هه میشه ده یگوت:

«خۆ نه وانه مندالی من نین چۆن ده توانم خو شم بوین.» هه میشه هه ر کوتان و پیدادان بوو و به رده وام نازار و نه شکه نه ی ددان.

رۆژیک شوانه بریاری دا بیاننیریتته به ر کار و به رخان تا له مالتی وه دوورکه ون و له به ر چاوی نه و زردایکه ی نه میتن.

منداله کان که ده گینه ده شتی، ده ستیان ده کرد به گریان، له پر مانگا سووریکیان لی نزیک بو وه و گوتی:

«غه من مه خۆن، وردیله کانم، هه موو شتی چاک ده بی، من ئاگام له کار و به رکه کان ده بی.»

مانگا سوور به لینه که ی خۆی به جی هینا، به درتزاری رۆژی ئاگای له کار و به رکه کان ده بوو و ئیواران له گه ل زه رده ی خۆراوایه خری ده کردنه وه سه ریبه ک و منداله کانیش وه پيش خۆیانیان ددان و به ره و مالتیان ده کردنه وه.

هه موو سه یه نایش زردایکه که هه ندیک نانی ره قی وشکی بی پتخۆر بو ده پتچانه وه و ده بدان، به لام له ده شتی مانگا سووریا ده گه یشتی و شیریه ده دانی، تا به نانی بخۆن. نه وانیش مانگا سووریا ده دۆشی و تیریا نان و شیر ده خوارد. دوای ماوه یه ک زردایکه کچیک بوو، که کچه که فراوو بوو ته وای له خه م ره خسی ره گه ل منداله کانی خست و نه ویشی نارده به ر په زی، به لام وه ک نه وانی دی هه ر ته نیا نانی ره قی وشکی بو ده توربینی نه دنا. به لکه چهنده نایکی ناسک و تازه و نه رم و شلی بو ده پتچایه وه. له ده شتی مانگا سوور به منداله کانی گوت:

«قه ینا، لی گه رین با نه و منداله ش له شیره که ی من بخواته وه، شیره که ی من به زاری ئیوه شیرینه و ده زاری ویدا وه ک ژه قنه مووتی تالی لی دی!»

سه ره نجام تا ده هات نه و زرخوشکه یان رۆژ به رۆژ له پر لاوا تر ده بوو و ده بنیسا. به لام منداله کانی شوانه ی تا ده هات هه لیا ن ده دا و پتچکه ستوور و مله ستوور تر ده بوون. زردایکه که هیه سه ره ده ریکی بی له وه نه ده کرا.

رۆژیک له کچه که ی خۆی پرسی:

«من هه موو رۆژی چوار پتچ ناسکه نانی تازه و نه رم و شل بو تو ده پتچمه وه و بو وانیش هه ر ته نیا نانه ره قیکی وشکه لاتوو، که چی ده بینم تو رۆژ به رۆژ هه ر داده مالتیو و ده بنیستی، که چی نه وانی دی تا

دئ سەر و مل زل و ئەستوورتەر دەبن... ئەوه چیبه؟»
کبژۆله که گوتی:

«دایه شیری مانگا سووری بەدەمی وان شیرینه و بەدەمی من دەلبی ژههری ماری تاله.»
زردایکه گوتی:

«ئاوا، زۆر چاکه بۆ خۆم چارهی دهکه.»

بۆ سبهینێ یهکه مین شتیک که زردایکه بهمیردهکهی گوت ئەوه بوو:

«ئەوه نابینی کچه که مان چه ند نه خووشه؟ دوئ شهوئ له خهوتندا دیت ئەگەر بیت و مانگا سوورئ
وه کوژین کچه که مان چاک دهبیتهوه.»

میرده له وهلامدا گوتی:

«نهمانی ئەو مانگایه زۆرم په ریشان دهکا.»

ژنه دهستویرد گوتی:

«ئەدی نهمانی کچه کهت په ریشان ناکا؟»

ژنه هیندهی پین داگرت و هیندهی خو هینا و برد تا سه ره نجام پیاوه ته سلیم بوو و بریاری دا مانگا
سوورئ سەر برئ.

منداله کان ناگایان له هیچ نه بوو، که چونه دهشتی دیتیان مانگا سوور زۆر غه مبار و خه مۆک لووتی
داژنه نیوه.

منداله کان پرسیان: «مانگای دلۆقان، ئەوه بۆ وا غه مناک و خه مۆکی؟»

«منداله وردیله خووشه و بیسته کانم، زردایکه که تان پیتی ده که وشن ناوه له بهر خاتری کچه که ی
وه مکوژن.»

«مانگای میهره بان، دهچینه لای زردایکه که مان و لیتی ده پارێتینه وه واژت لی بیتن، خو ئەگەر ئەوه مان
له گهڵ بکا ئەوا دهست و پیتی ماچ دهکهین.»

«نا، مندالینه وانکه، چونکه ئەو ته نیا وه لامه که ی ئەوه یه که لیتان ددها و به وهش من زۆر نا راحت
دهم. ئەوهی که ده بی بیکه ته نیا ئەوه یه که قرتقرتۆکه یان هه لپرم به دزیبه وه خوینه که م له دم و
نا راحت ده م. ئەوهی که ده بی بیکه ته نیا ئەوه یه که قرتقرتۆکه یان هه لپرم به دزیبه وه خوینه که م له دم و
چاوتان هه لسوون چونکه دم و چاوتان وهک زیری ددره وه شیتته وه. قۆج و سمه کانیشم بهرن له ته ویله ی له
چالینکی نین. رۆژنیک دیت ئەوانه تان ده فربا دیت.»

منداله کان به کوژ ده گریان. مانگایه که لیتی پرسین: «ئەوه بۆ ده گرین؟»

منداله کان گوتیان:

«ئەگەر تو نه مپینی کی ناگای لیمان ده بی؟ کی خوار دمان ددهاتی و یارمه تیمان ددهاتی؟»

مانگا وهلامی دایه وه: «مه گرین، له گهڵ من وهرن، پیریژنیک هیه دهیناسم، ئەو ناگای لیتان ده بی.»

مانگا سوور منداله کانی برده لای پیریژنی و گوتی:

«ده زانی ده یانه وی بمکوژنه وه؟»

«به لی ده زانم.»

«چاکه ئەوا ئەو مندالانه ی که زۆرم خووش دهوین ئەوا هینا و منته له لای تو، دوا تکاشم ئەوه یه که تو ش
زۆرت خووش بوین.»

پیریژن گوتی: «به چاوان، جا چۆن خووش ناوین.»

دوای ئەوه مانگا سوور به منداله کانی گوت که شاخه کانی بپرنه وه گوتی:

«هه ر کاتی برسیتان بوو، بچن شاخه کانم بیتن و بیافژن، تیر ده بن. هه ر کاتی کیش له دهشتی بوون
ئەوا پیریژن ناگای لیتان ده بی و یارمه تیمان ددهاتی.»

بۆ سبهینێ مانگا سوور یان سه ریری منداله تبه که کان قاپیکیان خوینی مانگا سووری هینا و بردیانه
ژوورئ و ده سه ر و چاوی خوین سوی، تا بلتی جوان و بهرچا و بوون.

زرخوشکه که یان یه که مین که سیک بوو که پشکه گوشتیکی مانگا سوور پیتی ده زاری نا. به لام گوشته که
ده زاری ویدا تامی کای ددها. دوایی هیندیکیشیان دایه منداله کانی دی، تامی گوشته که ده زاری واندا
تامی ههنگوینی ددها. دوایی منداله کان سه لک و پین و ئیسقانه کانیان کوژدنه وه و چون له ته ویله ی
ده چالینان ناو هه ر کاتی برسیش ده بوون ده چون له ته ویله ی شاخی مانگا سوور یان ده مژی و تیر
ده بوون. هه میشه ش برسی بوون، زردایکه که شیان له نانی رهق و وشکه لاتوو زیاتر هه یچی دیکه ی
نه ده دانی و کچه که ی خووشی ده ماساند.

زستان بوو مالتی شوانه ی بانگه یشتنی زه ما و نندی ماله بوو کیک کران، زردایکه کچه که ی خزی
پازانده وه و ره گه ل خوی دا، و منداله تبه که کانی دی له مالتی به ج هیشتن. دهنگی مانگا سووری له
ته ویله ی را بلند بوو. به دهنگی وی پیریژن له ئەشکه و تیرا په یدا بوو، که لیتیکی ته ویله که ی دایه وه، دوو
دهسته جلی جوان و رازاوه ی ده رینان و ده بهر منداله کانی کردن و وه دوو خوی دان بۆ شاییه.

لهوئ بهرامسهر زردایکه که بیان دانیشتن. بهلام ئه و نهیناسینهوه، زۆری تییهه لروانین و زۆریشیان لئ وردبۆوه و دهبرهوه چوو:

«چ مندالئیکی جوانن! جل و بهرگه کانیان چ رازاوهن! ئه و کوره لاره لئی دهگه پام بیسته زاوام ئه ویه.»

شه و درهنگانیک که میوانه کان په رته بیان کرد، پیرتزن به سپایی منداله کانی هینانه ده ری و له ته ویله ی جله کانی لئ داکه نندن و شار دنییه وه و جل و بهرگه شر و وړ و دراوه کۆنه کانی خو بانی ده بهر کردنه وه. منداله کان به دلی شاد و رووی گه شه وه به ره و مال دهستیان به غاردانئ کرد و چوونه وه خه ویان له خو خست. هه ره که زردایکه که شیان هاته وه له خه وئی راست کردنه وه و گوئی:

«ته مبه لینه، ئه وه بۆ نوستون؟ ئه گه ره ده زانن چ مندالانئیکی جوانکیله و رازاوه له و شاییه به دا دیتون، کچۆله کی ژیکه له ی جوان به پاپوچه کی سپی زتوین و کورپکی روو گهش و خوش رووی جوان به پیتلاوئیکی زه ری زیرییه وه، ئای چ جلیکیان له بهر بوو! ئای که به نرخ و گرانبه ها بوون!»

«دایه، ئه دی ئیمه تان بۆ له گه ل خۆتاندا نه برد؟»

«ئای له و سهیره ی، پیتان وایه له سه ر ئیه و راهه ستابوون! پوژن بنوون، پیسی خه لیسینه!»

بۆ به یانی زردایکه که چنگی هه رزن ده له گه نئیکی کرد و گوئی:

«وه رن ده سکه به گریانی تا به فرمیسکان ئه و هه رزه ی داده پۆشن.»

بۆ خوئی سه ره له نوئ کچه که ی خوئی گوژی و ملی لئ نایه وه بۆ شاییه و منداله کانی دیکه ی له مائی به و حاله ی به جیهیشتن به لام سه ره له نوئ پیرتزنیش په یدا بۆوه و وه ک روژی پیشو منداله کانی گوژین و بۆ شاییه ی بردن. دوا ی نان خواردنئ که میوانه کان دهستیان کرده وه به رویشتنی پیرتزن دهستی منداله کانی گرتوه و به ره و مال بوونه وه. ده و ده مه یدا که به لای هه وزی پاشایدا ده رویشتن تاکیکی پاپوچی کچه که ده ناوی هه وزه که کهوت کچۆله که زۆر ناراحت و هه راسان بوو له تاوان:

«دایه، دایه گیان، پاپوچه که کم کهوته ئاوئ.»

«قه ی ناکا کچی خوّم، خیراکه ن تا پیش ئه وه ی زردایکه که تان بگاته وه مائی ئیمه بجینه وه. ئه گه ره ئه و ئه و جل و بهرگانه تان بیسنی لیتان ده ستینئ. که گه یشتنه وه مائی پیرتزن جله کانی له بهر منداله کان دارنی و چو شار دنییه وه و جله کانی خو بانی ده بهر کردنه وه. منداله کان چوونه ناو جئ و خو بانی له خه و خست. به لام زردایکه که هه ره که گه بییه وه مائی، ئه وانی له خه و هه ستاند:

«ئه وه بۆ نوستون ته مبه لینه، ئه و مندالانه ی دوئ شه وئ هاتبوون ئه و روئ هاتبوونه وه، به لام ئه مجاره بیان به جل و بهرگتیکی زۆر جوانتره وه! به لام وه ک برووسکه له شاییه که ون بوون.»

منداله کان وایان پیشاندا نوستون و له سه ره خوئ پیده که نین.

بۆ سه به ی به یانی شازاده فه رمانی دا ئه سپه که ی به رنه ئاودانئ، مه یته ره ان ئه سپیان پاکیشایه سه ر هه وزی، به لام هه رجیبیان کرد و کراند ئه سپ له ئاوئ نیزی که نه بۆوه و رووی له هه وزی نه کرد و خوئی له قه ره ی هه وزی نه دا. هه والیان دایه شازاده ی، شازاده بۆ خوئی هات دینئ ئه و شتیک به سه ر ئاوئیه ده ره و شیتنه وه، ده ستووری دا ئه و شته ی بۆ بیتن، هینایان، هه مووی لئ خپوونه وه و دیتیان لینگه پاپوچه یکه. شازاده لینگه پاپوچه که ی برده لای شای و گوئی:

«گه ورم ئه و کیژه ی پیتی پر به پری ئه و پاپوچه یه ده مه وئ بۆم بیسنه وه. ئه گه نا به بی وی ناتوانم بژیم.»

پاشا ته ته ری به هه ر چوار لای ولاتیدا بلا و کردن و فه رمانی دا هه رچی کچ و کالی ولاتی هه ن هه مووان بیسنه ده رباری شای. هه رچی کچ و کالی ولاتی بوو خریان کردنه وه، ته نیا کچه تیو مابوو که زردایکه که ی نه بهیشتبوو بجیه ته کۆشکی شای:

«کچه تیوه جریپنکی وه ک توچ کاری به کۆشکی شایه؟ من کیژه که ی خوّم ده تیرم.» دهستی کچه که ی گرت و له گه ل خوئی برد.

پاشا پاپوچه که ی به پیتی هه مووان تاقی کرده وه به لام به پیتی که سیان نه بوو. پرسی:

«چ کیژۆله یه ک نه ماوه، هه موو لیره ن؟»

وه زیان ولامیان دایه وه:

«به لئ هه موویان لیره ن، ته نیا یه ک کیژۆله ی په رپوتی شه پرتو نه بی.»

«هه ر ئیستا بیه یتن.»

هه ر خیرا چوون و کچه که بیان هینایه کۆشکی و پاپوچه یان به لاقی گرت، راست ژماره و ئه ندازه ی خوئی بوو. شازاده زۆر دلی خوئ بوو، دهستی کیژۆله که ی گرت و گوئی:

«ئه وه یه بووکی هه لیزاردی من.»

پاشا و شازن و وه زیر و میوانه کان، هه موو تیکرا له هه وئی ئه وده دا بوون شازاده چاو له و کچۆله یه بپوشی و پیتان ده گوت:

«تو شازاده یه کی، چۆن ئه وه به راستته؟ ده ته وئ ئه و کچه هه ژاره شه پرتوه شر و شیتال دراهه بیتی؟!»

«به لئ، ده یخوازم و ده بیهنم.»

له کچه یان پرسی و له کوئرا هاتوه. کچۆله که گوئی:

«بایم پیاوئیکی پیره، زردایکیک و زرخوشکیک و برایه کی خوّم هه یه.»

«ئه دی تاکه که ی تری پاپوچه که له کوئیه؟»

«نازانم، دایکم ده زانئ.»

کچۆله که هاته وه مائی و زردایکه که هه ره له کۆشکی مایه وه تا به لکه ئئ ئه وه خوایه بتوانئ شازاده ی له و کاره ی وه گیتئ. به لام شازاده نه یسه ماند و نه چووه گوئی.

سه لکی مانگا سوورئ بانگی کیژۆله خانئیی کرد:

«برایه که ت بنیره لای شازاده و پیتی رابگه یه نئ که ئه مشه و پیره دایکت دیت و له شازاده ت ماره ده کا.»

کچۆله که چی بیستبوو ئه نجامی دا.

شه و درهنگانیک شازاده هاته لای و پیرتزن کچۆله که ی زۆر جوان رازاند بۆوه و پیتی گوت ره گه ل شازاده ی که وئ، شازاده ئه وئ له گه ل خوئی برد و ماره ی پری.

دوا ی هه فته یه ک زردایکه که هاته کۆشکی شای و تکای لئ کرد بوو که خان دوو روژان بیسته وه

باوه خوندي. كه بووكي بردهوه هيناي هه چي جل و بهرگي بووكينيبييه له بهري داكنه و له بهر كچه كه خوي كرد و برديبهوه كوشكي شاي و تا ببينه هاوسهري شازادهي و بۆ خوشي هاتهوه مالى. كه شهو هات شازاده چوه ژووري هاوسهركه، ديتي فيتليان لى كردووه، چوه لاي شا و همموو شتيكي دهرياره دوو روويي و فيل و فهتر و تهله كه زردايكه كه پى گوت. پاشا زۆر تووره بوو و فهرماني دا خوي و كچه كه شاربه در كه. دهستويتهوند راپه رين، به فهرماني شا زردايكه تيروه يي و بهدغه ساله كه و كچه كه يان له شاري وده رنان.

ئوخيك

ئەفسانەى ئەرمەنى

رۆژ و رۆژگارتيك بوو، ژن و ميترديك تاقه كورتيكيان هه بوو، رۆژتيكي بابكه دهستي كورهي گرت و ودهوو خويدا تا له شاگردييه كي دامه زريني و فيري كاريكي بي. له رتيه گهينه سهركاني و ناوتيكي و لاياندا، بابكه هينديكي ئاو خواردهوه و گوتي:

«ئوخى.»

له پر ئوخيك (خيوى ئاوي) له ئاوي هاته دهري و پرسى:

«هه چي دهفرموون سهرم له ريتانه؟ خهريكي كوتين.»

كرمانجه وهلامى دايهوه:

«كوركه م بۆ شاگرديه ده بهمه لاي پيشه گهريكي.»

«ئوي به من بسپيره، من پيشه گهريكي چاكم.»

بابه كوركه بهوي سپارد. ئوخيك كورهي له گهله خويدا بردهوه بن مالى ئاوي و كرممانجه گهرايهوه مالى. ماوهيك رابرد. ژباني مالى كرممانجهي زۆر سهخت و ناخوش رادهبرد. رۆژتيكي بابكه هاتهوه سهركاني و ئاوي و هينديكي ئاو خواردهوه و گوتي:

«ئوخى!»

«ئوه بۆ بانگم دهكهى؟»

بابه گوتي:

«ژبانمان زۆر ناخوشه، هاتووم كوركه بهرمهوه، بهلكه ئى ئوه خوايه يارمه تيبه كمان بدات و بههانا مان بي.»

ئوخيك گوتي:

«ئوه جاري هيج فير نه بووه.»

«جا باشه ئه گهرايه هه نه بي شتيكمان بديه هه تا كوركه دپتهوه پي بيژين.»

ئوخيك چوه بن ئاوي، سفره به كي هينا و دايه دهست كرممانجه كهى و گوتي:

«هه كاتي برسي بوويت، ئوه سفره ي راخه.»

كرمانجه سفره كهى هه لگرت و بهرهو مال بۆوه، هه كه گه يشتهوه سفره ي پان راكرد و كتوپر هه موو جۆره خوارديتيكي له سهه تاماده بوو. ئيدي ژن و ميترده هيج تهنگ و چهله مه به كيان نه ما، رۆژتيكي ژنه گوتي:

«ئهرى بۆ ژني سولتاني بۆ نيوه رۆبه كي بانگه پيشتن نه كه بن؟»

ميترده گوتي:

«نا وا چاكه لتي گه رتي، چونكه هه چاوي بهو سفره به بكه وي دهيهه وي.»

ژنه هەر سوور بوو که: «هەر چی ده‌بێ با بێ، من ده‌بێ هەر بانگه‌یشتنی کهم.»

«کچی نه‌کهی، ئەوه راست نییه، ئەوه پیت ده‌لێم دوايه په‌شیمان ده‌بیه‌وه.»

به‌لام ژنه هیچ گوێی نه‌دایه قسه‌ی مێرده‌که‌ی و ژنی سولتانی و ژنانی دهر و دراوسێی هه‌موو بۆ نانخواردنی نیوه‌ڕۆیه بانگه‌یشتن کردن. که هه‌موو هاتن و خڕ بوونه‌وه و دیتیان هیچ شتیکی بۆ نیوه‌ڕۆیه نه‌کراوه، ته‌ناهت ته‌ندوو‌ریش دانه‌خرا‌بوو. میوانه‌کان تێکیانه‌وه هاو‌یشت و لیکتریان ده‌پرسی:

«باشه ئیمه‌یان بۆ بانگه‌یشتن کردووه؟»

وه‌ختی نیوه‌ڕۆیه خانه‌خوێ هینای سفردی راخست و ده‌سته‌جێ هه‌رچی جوژه خواردنیکی خوش و به‌تامه له‌سه‌ر سفردی قووت بۆوه. ژنی سولتانی له‌ دلێ خویدا گوتی:

«ئوه سفردیه بۆ من باشه.» و به‌گوێی کاره‌که‌ره‌که‌یدا چرپاند و گوتی:

«له‌ مالتی سفردیه‌کی له‌و رهنگه‌مان هه‌یه، خیراکه زو برۆ بیهینه.»

کاره‌که‌ر ده‌ست‌بر‌د چوو سفردیه‌ی هینا و هاته‌وه، ژنی سولتانی زۆر وه‌ستایانه و به‌دزییه‌وه چاپووکانه سفرده‌که‌ی گۆزی.

میوانه‌کان مالا‌وا‌ییان کرد و ڕۆینه‌وه.

ئهو شه‌وه ده‌مه و ئیوارێ، ژنی کرمانجه‌ی وه‌ک جار‌ان سفردی هینا و را‌بخست، به‌لام هیچی له‌سه‌ر په‌یدا نه‌بوو. پێیان وابوو ژنی سولتانی سفرده‌که‌ی دزیی.

بۆ سبه‌ینێ ژن و مێرده هه‌ر دوو پێکه‌وه چوونه‌وه سه‌ر کانی و ئاوێ، ئاویان خوارده‌وه و گوتیان:

«ئوخیک!»

ئوخیک ده‌ست‌بر‌د له‌ ئاوێ هاته‌ ده‌ری:

«ها چتان ده‌وی؟»

«برسیمانه!»

«ئهدی سفرده نه‌دانێ!»

«ژنی سولتانی هاته مالتی مه‌و سفرده‌که‌ی دزی.»

ئوخیک چۆه بن ئاوێ و کووله‌که زه‌ردکیکی هینا: «ئوه کووله‌که زه‌ردکه‌یه، هه‌ر کاتیکی رایته‌کین یه‌ک ده‌سته سواری جه‌نگی لێ دینه‌ ده‌ری و به‌گژ سولتانی‌دا دین.»

ژن و مێرده کووله‌که زه‌ردکه‌یان هینایه‌وه، له‌ مالتی ده‌ستیان کرد به‌را‌ته‌کاندنێی. سواری جه‌نگی به‌خۆ و به‌چه‌کی ته‌واو عه‌یاره‌وه هاتنه‌ ده‌ری و تاویان‌دایه مالتی سولتانی و دهر و دیوار و ده‌رکه و په‌نجه‌رده‌ی ماله‌که‌یان ورد و خاش کردن و ئاداریان به‌سه‌ر پاداریه‌وه نه‌ه‌یشت. خه‌لکیکی زۆر خڕبوونه‌وه و پرسیان:

«ئوه بۆ هێرش ده‌به‌نه‌ سه‌ر سولتانی؟»

سه‌ریازه‌کان وه‌لامیان دانه‌وه:

«ئیمه بۆ نه‌ستانده‌وه‌ی سفردیه‌که ده‌جه‌نگین که ژنی سولتانی دزی‌یه‌تی.»

ترسی له‌ ده‌ستدانی تاج و ته‌خت و به‌ختیان سه‌رتاپای سولتانی داگرت و چوو سفرده‌که‌ی هینایه‌وه و دایه‌وه ده‌ست جه‌نگا‌وه‌ره‌کان.

ئهو انیش سفرده‌که‌یان دایه‌وه کرمانجی و هه‌ر به‌فه‌رمانی وی هه‌موو چوونه‌وه ناو کووله‌که زه‌ردکه‌ی و ئه‌ویش هینای کووله‌که‌ی به‌دیواریه‌وه هه‌لواسی. چهند سالتیک تێپه‌ری. سه‌ره‌نجام رۆژیکی کرمانجه به‌ژنه‌که‌ی گوت:

«ئیسنا پیم وایه کوره‌که‌مان شتیکی فیر بووی، با بچین و بیهینه‌وه.»

چوونه‌وه سه‌ر کانی و ئاوێ و ئاوێکی زۆریان خوارده‌وه و گوتیان:

«ئوخیک!»

ئوخیک په‌یدا بوو و پرسى:

«بۆ بانگتان کردم؟»

«کوره‌که‌مان بده‌وه، ئوه ماوه‌یه‌کی یه‌کجار زۆره شاگرده.»

ئوخیک گوتی:

«با بچم تا‌قی بکه‌مه‌وه، ئه‌گه‌ر زانیم بۆته وه‌ستا ئوه بۆتان دینه‌وه.»

ئوخیک چۆه قوولایی ئاوێ تا بچیته‌وه مالتی. ئوخیک کچیکی هه‌بوو ئهو کچه به‌کوره‌ی گوت:

«ئوه هه‌موو که‌لله سه‌رانه ده‌بینی؟ ئوه هه‌موو سه‌ری شاگرده‌کانی با‌من. ئه‌گه‌ر با‌م پرسى داخوا هیچ فیر بوی، وه‌لامی بده‌وه نه‌خیر. دهنه‌ تۆش وه‌ک ئه‌وانه بێ سه‌ر ده‌بی.»

ئوخیک هاته‌وه مالتی و له‌ کوره‌ی پرسى:

«باشه، رۆله پیم بلتی بزانه داخوا هیچ فیر بوی؟ ئوه داک و بابت هاتوون بته‌نه‌وه.»

کوره‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«نه‌خیر وه‌ستا.»

ئوخیک به‌مست و پێله‌قان وه‌ریگه‌را‌یه: «بلتی فیر بووم! بلتی فیر بووم!»

به‌لام کوره به‌رده‌وام ههر ده‌یگوت:

«نه‌خیر، نه‌خیر، نه‌خیر!»

تا سه‌ره‌نجام ئوخیک له پهل و پۆ بو له ماندوو‌یه‌تیبیان و ئینجا کوره‌ی هینا‌یه‌وه و دایه‌وه ده‌ست داک و بابی و گوتی:

«پۆ به‌لام ههر ده‌تگرمه‌وه.»

کوره لاوه خۆی هینا‌یه سه‌ر وینه‌ی ئه‌سپه‌یکی ره‌ش و چوار ناله‌کی که‌وته پتیه، که له داک و بابیشی نزیک بۆوه، ئه‌وانی ناسیه‌وه به‌لام ههر به‌غار له‌وان تپه‌په‌ری. نه‌ختیک له‌وان دورتر خۆی کرده‌وه کورپتزه‌یه‌ک و هاته‌ دیدنه‌ی ئه‌وان. بابه‌که گوتی:

«ئای رۆله له‌و به‌ده‌ختییه، ههر ئیستا ئه‌سپه‌یک به‌لای ئیمه‌دا رابرد و که‌چی ئه‌وا تۆش به‌پیتی پیاده‌ی ده‌که‌یت. ئه‌گه‌ر له‌گه‌لمان بای ئه‌سپه‌که‌مان بۆ ده‌گرته‌ی.»

له‌ پیتی مالتی کوره‌ چه‌ند جارێکان خۆی له‌سه‌ر شپوه‌ی چه‌ندین گیانله‌به‌ری جوژاو‌جوژ نواند و به‌لای داک و بابیدا تپه‌په‌ری. له‌ مالتی به‌بابی گوت: «بابه! ئه‌و ئاسک و شوور و گیانله‌به‌رانه‌ی که‌ به‌لای ئیوه‌دا ره‌ت ده‌بوون ئه‌وانه‌ هه‌م‌سووبان من بووم. ئیشتی من خۆگۆرینه. من خۆم دینمه‌ سه‌ر شپوه‌ی بارگینیک و تۆ ده‌وانی له‌ بازاری بمفرۆشی. به‌لام هه‌رگیز نه‌که‌ی به‌هه‌وساره‌وه بمفرۆشی. ئه‌گه‌ر وا بکه‌ی هه‌رگیز ناگه‌ریمه‌وه لاتان.» کوره‌ چه‌ند جارانی خۆ کرده‌ بارگین و بابی له‌ بازاری فرۆشتی، به‌لام شه‌وی دووباره‌ ده‌هاته‌وه. پۆژیکه‌ی بابه‌که‌ خه‌ریک بوو کوره‌ی -که‌ خۆی کردبووه ئه‌سپ - بمفرۆشی، به‌رپه‌که‌وت ئوخیک ئه‌وی پۆژیک له‌ بازاری ده‌گه‌را، ههر زوو بابی شاگرد و ئه‌سپه‌که‌ی ناسینه‌وه و به‌ره‌و لای وان هات، به‌لام کرمانج ئوخیکی نه‌ناسیه‌وه.

ئوخیک پرسی:

«ئهو ئه‌سپه‌ی به‌چه‌ند ده‌ده‌ی؟»

بابه‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«سه‌د و په‌نجا ئه‌شرفی زێر.»

«به‌لام من به‌هه‌وساره‌وه‌ی ده‌کرم.»

«نه‌خیر به‌هه‌وساره‌وه‌ی نافرۆشم.»

ئوخیک ههر پیتی داگرت:

«ئه‌گه‌ر به‌هه‌وساره‌وه‌م بده‌یه‌ی، دوو سه‌د ئه‌شرفی زێرت ده‌ده‌می.»

کرمانج دلێ گۆرا و قایل بوو.

ئوخیک ئه‌سپه‌که‌ی برده‌وه مالتی و له‌ کۆله‌گه‌ی به‌سته‌وه و به‌کچه‌که‌ی گوت:

«تا ده‌چم تیر و که‌وانان دینم چاو‌یکت لیتی بی.»

به‌لام کچه‌ ئه‌سپه‌که‌ی به‌ره‌له‌دا کرد. ئه‌سپه‌ خۆی هینا‌یه سه‌ر شپوه‌ی کوتریک و له‌ شه‌ققه‌ی بالانی دا. ئوخیکیش خۆی هینا‌یه سه‌ر شپوه‌ی بازیکه‌ی شکاری و سه‌ری له‌ دوو نا.

کوتره‌ له‌ رپیه‌ چاوی به‌زه‌ماوه‌ندیکی بووک هینان که‌وت، خۆی کرده‌ سووره‌ گولیک و که‌وته نیتو

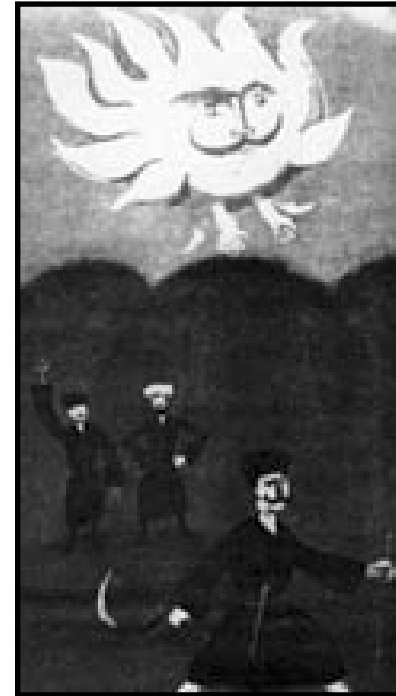
میوانه‌کان. بازی شکاریش ده‌ستوورد خۆی کرده‌ شه‌یدا و ئه‌وینداریک و به‌خۆ و سازه‌وه هاته‌ نیتو میوانان، میوانه‌کان سووره‌ گوله‌که‌یان بۆن ده‌کرد، کاتێ ئاوازی ئه‌و شه‌یدا ئه‌وینداره‌ ته‌واو بوو سووره‌ گوله‌که‌ی وه‌رگرت و له‌ نیتو ده‌ستیدا پرواندى و کاتێ هینده‌ی نه‌مابوو به‌یه‌کجاری پیروئ خۆی کرده‌ چه‌نگیک هه‌رز و به‌وناوه‌دا بلاو بۆوه. ده‌نکیک له‌وان که‌وته ژێر پاپوچی نه‌رمی یه‌ک له‌ میوانه‌کان. ئه‌ویندار به‌شپوه‌ی مریشکه‌ کورکیک ده‌ستی به‌خواردنی هه‌رزنه‌که‌ کرد. ده‌و ده‌مه‌یدا ده‌نکه‌ هه‌رزنی ژێر پاپوچه‌که‌ به‌شپوه‌ی رپویه‌ک هاته‌ ده‌ری و پری دایه‌ مریشکه‌که‌ و قرته‌ی لی پری و کوشتی. دوا‌یی رپویه‌که‌ هاته‌ سه‌ر شپوه‌ی لایکی شوخ و له‌گه‌ل میوانان تیکه‌ل بوو.

سێ سیتو له‌ ئاسمانیوه به‌ریونه‌وه: یه‌که‌م بۆ گۆینه‌وه و دووه‌م بۆ گۆیگران و سێهه‌میش بۆ ته‌واوی خه‌لکی دنیا‌یه‌.

کچی خۆر

ئەفسانەى گورجى

هەبوو نەبوو، لە سەر دەمانىكى زۆر زووى پىش ئىستا، سى برا هەبوون پىكەو دەژيان، كىلگە يەكيان هەبوو بەهەرسىكيان كىلايان و تۆيان پىتوە كرد و چاوەرتى بەرەم بون. چۆنبا دەويست ئاوا شين بوو. كىلگەكە وەك دەريا دەهات و دەچوو و شەپۆلى دەدا. دلئى بەرزگان لە خۆشيان هەروا تەپەى بوو. تا رۆژىك لە پىر ئاسمان تارىك بوو و هەورەكان تىكيا نەو دە و چى بوونەو تەرزە دايدا. زەويەكانى دىكەى ئەو لاو لای كىلگەكەى وان چ زىانىكى واى وئى نەكەوت، بەلام لە ناو دەپاستىرا واى كوتابوو ئادارى بەسەر پادارىهەو نەهيشت و هەمووى تەفر و توونا كرد. كاتى بەرزگى چارەپەش كىلگەكەى وا بەویرانى دئ، دلئى سست بوو، هىچى نەكوت، هەناسىكى هەلكىشا و داسى تاو داىهە و ملئى لە رىبەنا، تا لە جىبەكى دى بەختى خۆى تاقى كاتەو.

هەر رۆبى رۆبى تا گەبىبە پىاویكى زۆر دەولەمەند. ئەو پىاوەش كىلگەكەى هیندە بەرین و گەورە و فراوانى هەبوو، جىبى سەد رۆژ دروینەى تەواو. بەرزگەر بەپىاوە دەولەمەندەكەى گوت:

«ئەگەر هەموو كىلگەكەت بەرۆژىكى بۆ دەدرووم چم دەدەپەى؟»

وئلامى داىهەو: «نیهى بەرەمەكە»

بەرزگەر لە كارى راچوو. تا نىسەرۆپە باقەبىنى بۆ سوألەگەمان ریز كردن. دواىهە داسى تاو داىهە و دەستى بەدروینەى كرد. هەر دەیدرەو دە و باقەى دەكردن و لە پەناپەكى دەیکردنە گەلشە، ئەوى رۆژى تا ئىتوارى ئەوى هەبوو هەمووى درووه، كاتى خۆر خەرىكى ئاوابوونى بوو تەنبا يەك سوألەى ماىبوو بىبەستى.

بەرزگەر پشتى راست کردەو و كىلاوى لەسەرى هینباىهە خوارى و كەوتە پارانەو لە رۆژى:

«وەرە مەردى چا بە، لەسەرخۆ، ئاوا مەبە، سەیر كە تەنبا يەك سوألە ماو بەستى.»

بەلام خۆر هىچ گوتى نەداىهە تەكا و پارانەو بەرزگەر و ئاوابوو. ئەویش كە خاوەن كىلگەكە هات دواىبىن سوألەى بەستبوو. كە دىتى ئەوا كىلگەكە سەر تا سەرى هەموو درواو تەو و سوألەكان بوونەتە گىشە و خەرمانىكى زۆر گەورە، واقتى ورمە و گوتى:

«باشە، ئىستا هەر وەك برىارمان داىبوو با بەرەمەكە بەش كەبن.»
بەرزگەر گوتى:

«نا، ديارە خۆشى لە من زىزە، من نەمتوانى پەمانەكەم بەجى بگەپەنم و دواىبىن سوألەم دواى خۆراواىهە بەست، تۆ بەختىر و ئىمە بەسەلامەت.»
لۆژە لۆژ و دەدوور كەوت.

هەر رۆبى رۆبى پىاوى، تا گەبىبە ولاتى پاشاىهەكى. لەوى بۆ ماوهدى چوار سالان بوو شوان. بەو مەرجەى ئەگەر لە ماوهدى ئەو چوار سالەيدا هىچ سەرىك نەمرد و گورگ نەبخوارد و لەتسو نەچوو، بەكورتى ئەگەر پەزەكان هىچيان لى نەهات، ئەوا نىسەرى تەواى مەركەنى بدەنى، خۆ ئەگەر واش نەبوو ئەو هىچى نەدەنى و بەدەستى بەتال و ماىه پوچ و دەدووى كارى خۆى كەوت.

شوانە بەو قەرار و برىهە، مەرى وەپىش خۆدان بۆ لەوهرى. ماوهدى چوار سالنى تەواو چاودىرەبىهەكى زۆر وردى لە مەركەكان كرد، تەنانت نەبەپىشت بەلا بگاتە هىچ يەكىكيان، بەلام لە دوا ساتى بەرەو مال بوونەو و دابەشكردنبا، نازانم گورگىگ لە كوترا پەيدا بوو و پرى داىهە بەرخۆلىكى و بەرەو دارستان فراندى. شوانە مەركەكانى بەرەو ئاغەلى لىخویرىن. خاوەن مەركەكە دىتى هیندە بەجوانى و وا بەوردى و رىكوىكى چاوەدێرى لە مەركەكان كراو، دەستى كرد بەبۆردن و بەشكردنبا، شوانە بۆ ئەو رتەپەكى لى بۆ گۆچانەكەى دانا و لەوى و دەدوور كەوت، دىسانەو نەیتوانىبوو پەمان و شەرە شوانىبەكەى بەریتە سەر و يەك لە بەرخۆلەكان فرىندرا و ئەویش پاداشتەكەى نەويست. رۆبى رۆبى تا گەبىبە سەر رووبارىكى، لە قەرەغ رووبارى دانىشت تا وەحەسى. دىتى ئەوا سى كچە خۆر لە ئاسمانىپو هاتنە خوارى لە رووبارەكە خۆ بشۆن. يەكجار زۆر جوان بوون هیندە شوخ و شەنگ تا ئىستا كەس جوانى واى نەدیبوون.

له جیبی خۆی ههستا و بهدزه دزه له کچه خۆزان نزیک بووه، یهکیکی لێ گرتن و ههلات. بهراکه پراکه تا گهیبیه کێلگهیهکی و لهوێ کۆخهیکه ههلتا. لهوێ له ناو کۆخهیدا ژبانیهان دهست پێ کرد، ئه و ژن و مێرده هینده ههژار و نه دار بوون هیچ شتیکیان له داری دنیا بهدا شک نه دهبرد، پیاوه نه دهچوووه ئیستی و ده بگوت:

«پرووم له ههر جیبیهک کرد و دهستم بۆ ههر چیههک برد بهخت به پیرمهوه نه هات، ئیدی بۆ بهخۆپایی مل له کارێ نیم.»

کچی خۆر ئهنگوستیهیهکی ئهفسووناوی ههبوو دایه مێردهکهی و گوتی:

«ئهوه جیازی بوو کیتیمه، لهسه زهوی دانێ، مێزیک پهیدا دهبێ، دوايه ئهنگوستیهلهکه له سه زهوی هه لگروه و بیخه سه مێزه که، ههر چی خواردن و خواردنهوهی خۆش و بهتامه له سه ری زهوی، ئه گه ئهنگوستیهلهکه له سه مێزه که لا برد ئهوه ههچی لهسه نامینێ و خۆ ئه گه ئهنگوستیهلهکه شت شاردهوه ئهوه یه کجاری مێزه که ش ون ده بێتهوه. ئه وهش هه مو سامانه که ی منه.»

مێرده که ی زۆر شادمان بوو. زۆر به ئاسووده یی و خوشیهوه ده ژبان و سه ریان پیکه وه نابوو، تا پیاوه بریاری دا که فه رمانه وه بانگه یشتنی ماله خۆی کا. ژنه زۆری له گه ل کرد واز له وه کاره بێتی، گوتی:

«کوړه داستن، بانگه یشتنی فه رمانه وه ای گالته ی مندالان نییه، تۆ له داری دنیا به ئهنگوستیه له که ی چکۆله شک ده به ی. ده ته وێ به وهش فه رمانه وه ای ده سته مۆ که ی؟ ئاگات له خۆ بێ ئه وهش له ده ست نه ده ی.»

پیاوه ههر پیتی داده گرت و خیرا خیراش ده بگوت:

«نا، نا، ده بێ فه رمانه وه ای ههر بانگه یشتن که م، واز بینه با بیت و به چاوی خۆی بیینی که ئیمه ی لادییی چۆن ده ژین و با بشزانی که ئیمه له و دنیا به دا هه بین و ده توانین فه رمانه وه ای بانگه یشتنی ماله خۆمان که یین.»

سه ره نجام رۆژیکه ی ملی له ده ریاری ماله ی فه رمانه وه ای نا، تا بانگه یشتنی کاته ماله خۆی، شتیکیشی ده ست و دیاری له گه ل خۆی هینابوو چوو له لای فه رمانه وه ای دوا ی ئیکلامه یکی زۆر دیارییه که ی پیتسه که ش کرد و تکای لێ کرد:

«پیمان خۆشه به ته شریف هینانتان به خواردنی نانی نیوه رۆیه ک و نمه ک کردمان له ماله ی سه ره ره زمان که ن.»

فه رمانه وه ی پیکه نی و گوتی:

«تۆ کبیت و بۆ ده ته وێ ئیمه بانگه یشتن که ی؟»

دوا بیی درێژه ی به قسه کانی دا:

«من بۆ خۆم نایم، ئه گه ههر سوو ریشی له سه ر هاتنیمان ئه وه راویژکاره کامت له گه ل ده نیۆم.»

فه رمانه وه راویژکاره کانی کۆکرده وه و گوتی:

«پروژن بزانی بۆ خه یالی داو ده کردنی مه ی چۆته میشکی. داخوا به راستی شتیکی هه یه و ده به وێ پیتسانی مه ی بدا، یان ههر ده به وێ به ئانه سه گالته مان پێ بکات.»

کاکی کرمانج به پیتی پیاده وه پیتش راویژکاران کهوت و رینمایه ده کردن. له رتیه زۆر برسی بوون. قه ره قاو لیکیان راو کرد و دایانه ده ست خزمه تکارێک تا بچێ له جیبیه کی بۆیان بکاته که بابی به رکولێ، خزمه تکاره چوو کۆخه یکی دیته وه که ریکه وت ههر هه مان کۆخ بوو که کابرای کرمانج و هاو سه ره که ی تیدا ده ژبان. چوو ره ژووری کۆخی و سه رقالی که باب کردنی بوو، که له پر کچی خۆری هاته وه نیو کۆخی.

ههر که خزمه تکار چاوی پێ کهوت به ندی جگه ری پسا و پیتیه وه ئه به لقه بوو و ئیدی نه ینوانی رووی لێ وه رگیتێ، هه موو شتیکی له بیر چۆوه، نه یزانی بۆچی و له به رچی هاته وت ه وینده ری. که وه ناگا هاته وه قه ره قاو ل ببوو خه لئووز. په له وه ره سووتا وه ی هه لگرت و هینای له به رده مه ی راویژکارانی دانا. راویژکاران هه موو تووړه و ته نگاو بوون و گوتیان:

«ئو په له وه ره ت بۆ وا سووتا ندوه؟»

خزمه تکاره وه لامی دانه وه:

«ژنیکی له و کۆخه ی دابوو، هۆش و گوشتی پێ نه هیشتم و ناگام له خۆ نه ما. ئیدی نه هه یچم دیت و نه هه یچم بیست کا تیکه ی به خۆ هاته وه په له وه ره سووتا وه.»

راویژکاران و هاو رتیه یان بۆ دیتنی ئه وه ی خزمه تکار گو تیبوو به سواری ئه سپه کانیان چوار نا له که ی به ره و کۆخی ژنه ی وه رێ کهوتن. ژنیکی که خزمه تکاره که هینده ی باسی جوانیه که ی کردبوو ده کرا له دیتنی راو ده ستی؟!

له نزیک کۆخی له ئه سپان دایه زین کابرای کرمانج که به را که پرا که خۆی گه یانده وه وان، ئهنگوستیه له که ی ده رتیا و به ره و لای ئه سپه کان چوو، ههر یه که ی توو ره که کا و جۆیه کی چاکی به سه ر وه کردن و دوا ی تیر بوونی ئه سپه کان توو ره که به تاله کانی ون کردنه وه. له نیو کۆخه که یدا دوو ره له میوانان ئهنگوستیه له که ی ده رتیا یه وه و له سه ر زهوی دانا، مێزیک هاته ده ری، ئهنگوستیه له که ی له سه ر زهوی هه لگرت و له سه ر مێزه که ی دانا، خواردن و خواردنه وه ی یه کجار زۆر به تام و چیت و به پای پیلان له سه ر مێزی په یدا بوو، سفره به شتیه به ک را زابوو که ته نانه ت دوو چیتستی وه ک یه کت له سه ر مێزه که ی نه ده دیت، ئه وه ی کرابوو نه کرابوو.

راویژکارانی فه رمانه وه هه موو له هه ژمه تان ده میان به ش ببوو. له و کۆخه چکۆله و ته نگه به ره و لاته ر به که دا نه چیتستلینه رتیک و نه مه ته ختیک نه بوو، ئه وه هه موو خواردنه جۆرا و جۆر و ئه وه هه موو زه لاته و خواردنه وه نایابانه به و جۆره ئاماده بکات. باشه ئه دی ئه وه هه موو خۆرا که له کوپرا هاتبوو؟.

هه موویان تیکرا به و واقه و و کاسه وه نانه که یان خوارد و دوا یی وشیا ری هاته نه ژووره وه ی کچی خۆر بوون، راویژکاران که تا ئیستا و هه رگیز کچیکه ی وه ک کچی خۆر جوانیان نه دیتوو، به دوو دلایه وه لیکتریان ده روانی و به ده ردی ده لێن هینده ی نه ما بوو شاخ و بال ده رکهن. ئیدی ههر چۆنیک بوو زاوای خۆر میوانه کانی زۆر شاهانه پیتسوازی کرد و زۆر به روو خوشیه وه ش به رتیه کردنه وه. راویژکاران هاته وه خزمه ت فه رمانه وه را، فه رمانه وه پرسی:

«باشه، له وێ چتان دیت؟»

ئه وانیش هه رچی ده ریاره ی پیتسوازی و چۆنیه تی ئاماده کردنی ئه وه هه موو خواردن و خواردنه وه جۆرا و جۆرانه ی بێ کابان و مه ته بخ و ناگر و دوو و جوانی و شوخ و شهنگی ژنی ئه وه کرمانجه ی و هه ر چی

دییوویان بۆ فهرمانه‌وه‌یایان گێڕایه‌وه و گوتیان:

«ژنیکی وا ههر شایسته‌ی هه‌وسه‌رپه‌تی فهرمانه‌وه‌یایه و ده‌بێ ئی وی بی.»

فهرمانه‌وه‌یای پرسی: «چۆن ده‌توانم ئه‌وه‌م وه‌ چنگ که‌وه‌ی؟ چ به‌لایه‌کی به‌سه‌ر مه‌یترده‌که‌ی بیه‌نم له‌ کۆڵ بیه‌ته‌وه و له‌ ده‌ستانی ڕزگار بم؟»

راویژکاران گوتیان:

«ده‌ستووڕ به‌رموو کرمانجه‌ی بیه‌نه‌ ئییره و داوای لی بکه‌ن په‌ری زێڕین که‌ به‌خۆره‌وه‌ به‌نده‌ بیه‌ینه‌ی. ئه‌گه‌ر ئه‌و به‌دوای ئه‌و په‌رده‌دا بڕوا هه‌رگیز به‌زیندوویی ناگه‌رپه‌ته‌وه و ئیوه‌ش ده‌توانن ژنه‌که‌ی بیه‌نن.»

فهرمانه‌وه‌یای ده‌ستووڕ به‌رده‌سته‌تیکێ نارد کرمانجه‌یای هه‌ینا و ئه‌ویش پیتی گوت:

«تۆ ده‌بێ په‌ری زێڕین که‌ راسته‌وه‌خۆ به‌خۆره‌وه‌ به‌نده‌ بجی و بۆمان بیه‌نی.»

زاوای خۆر به‌دلی پر غه‌م و که‌سه‌ره‌وه، هاته‌وه‌ ماله‌ی لای هه‌وسه‌ره‌که‌ی و گوتی:

«فه‌رمانه‌وه‌یای فه‌رمانی پیتی کردووم په‌ری زێڕینی خۆری بۆ په‌یدا که‌م و بۆی بیه‌مه‌وه.»

هه‌وسه‌ره‌که‌ی گوتی:

«باشه‌ تۆ ئه‌و به‌لایه‌ت بۆ به‌سه‌ر خۆت هه‌ینا؟ ده‌بایه‌ له‌ پێشدا بیه‌ر بکه‌یه‌ته‌وه، به‌لام تازه‌ غه‌می ناوی، واچاته‌ره‌ هه‌ستی و به‌دوای ئه‌و شته‌یدا بگه‌رپیتی.»

کچی خۆر چهند دیاربه‌یه‌کی دایه‌ بۆ خزه‌کانی و خسته‌یه‌ سه‌ر رێبه‌.

زاوای خۆر ملی رێگای گرت.

ماوه‌یه‌کی زۆر به‌رێبه‌دا رۆیی، به‌زۆر ولاتاندا و به‌زۆر سه‌ره‌زه‌مینی وشک و برینگ و بێ گیا و گۆڵو زۆر بیه‌بانی گه‌رمه‌سه‌یتردا تیه‌په‌ری. رۆیی رۆیی تا سه‌ره‌نجام گه‌بیه‌یه‌ مه‌زلگای مانگ و خۆر.

خۆر پێش کازیه‌ رۆبیه‌وو تا به‌گزنگی خۆی جیه‌ان رووناک کاته‌وه، به‌لام مانگ له‌ ماله‌ی بوو، مانگ پێشوازی تازه‌ میوانی کرد و زۆری به‌خه‌یر هه‌ینا و به‌و دیاربه‌یه‌ش که‌ هه‌وسه‌ره‌که‌ی پێشدا ناردبوو ناسیه‌وه، زۆر به‌شادمانی و خۆشی و گه‌رم و گوربیه‌وه‌ وه‌ری گرت.

مانگ گوتی: «خۆر به‌و زوانه‌ دێته‌وه، به‌لام تۆ به‌رگه‌ی تیه‌ی گه‌رمای وی ناگری و ده‌سووتیتی.»

مانگ ئه‌وی کرده‌ ده‌رزیه‌یک و له‌ کونه‌ کۆله‌گه‌یه‌کی ڕاکرد. ئیواره‌ و ده‌ختان که‌ خۆر هاته‌وه‌ گوتی: «بۆن دێ، بۆنی ئاده‌میه‌یان دێ.»

مانگ به‌ده‌نگی به‌رز گوتی: «گه‌یله، چۆن ئاده‌می ده‌توانی بیه‌ته‌ ئییره؟ ئه‌وه‌ بۆ خۆتی هه‌موو دونیات لێکداوه و ئه‌گه‌ر بۆنی ئاده‌میه‌یانیش بیه‌ت ئه‌وه‌ هه‌ر بۆ خۆت له‌گه‌ڵ خۆندا هه‌یناوه.»

دوایی درێزه‌ی به‌قسه‌کانی دا: «باشه‌ ئه‌گه‌ر به‌راستی زاوای کچه‌که‌مان بۆ دیده‌نن هاته‌بایه‌ ئییره‌ چت ده‌کرد؟ نه‌تده‌سووتاند؟»

خۆر سوێندی خوارد که‌: «نا، نا، ئه‌وه‌نده‌م به‌سه‌ چاویکم پیتی بکه‌وی و بزانه‌م ئه‌و زاویه‌مان کیه‌!»

مانگ دووباره‌ کابرای کرمانجی کرده‌وه‌ بنیاده‌م و له‌به‌رده‌می خۆری ڕاگرت، خۆر به‌خه‌یر هاته‌نی زاواکه‌یانی کرد و لێی پرسی چۆنه‌ هاته‌وته‌ ئییره. ئه‌و وه‌لامی دایه‌وه:

«فه‌رمانه‌وه‌یای ده‌یه‌وی کچه‌که‌تانم لی بستیه‌نی. ئه‌و بیه‌ستوویه‌تی که‌ ئیوه‌ شاپه‌ری زێڕینه‌تان هه‌یه‌ و منی

بۆیه‌ ناردووه‌ تا ئه‌وی بۆ به‌رم، ئه‌گه‌ر نا هه‌وسه‌ره‌که‌مم لی ده‌سته‌ینی بۆ خۆی.»

خۆر دلی دایه‌وه و گوتی:

«مه‌ترسه، وه‌ره‌ با بجه‌ینه‌ نیو باغی و له‌وی تۆزیک وه‌حه‌سی.»

چوونه‌ نیو باغی، باغیکی سه‌رسووڕه‌یه‌ین بوو، هه‌ندێ دره‌خت تازه‌ به‌ری ده‌دا و هه‌ندیکه‌یش له‌ چڕۆیاندا ون بیه‌ون و هه‌ندیک تازه‌ گۆلیان ده‌پشکووتن و گه‌لای هه‌ندیکانه‌یش خه‌ریکی وه‌رینه‌ بوون.

میوان باغی زۆر به‌جوانی و ڕازاوه‌یی هاته‌ به‌ر چاوان و به‌ده‌می پر ستایش و واقی و په‌وه‌ هه‌نگاوی ده‌نان و ده‌وتیدا ده‌گه‌را. خۆر گوتی:

«لێره‌ بیه‌نه‌وه‌ و وه‌حه‌سی، گه‌وره‌ی باوبۆرانان و شای گورگان پێشوازیته‌ لی ده‌که‌ن و ئاگیان لیه‌ت ده‌بێ.»

زاوای خۆر برسی بوو دانیه‌شت و چاوه‌پیتی خواردن بوو.

شای گورگان په‌یدا بوو و مه‌یتریکه‌ی هه‌ینا، دوا‌ی وی گه‌وره‌ی باوبۆرانان وه‌ده‌رکه‌وت و خواردن و خواردنه‌وه‌یه‌کی یه‌که‌جار زۆری له‌ پێش رۆنا. له‌و ماوه‌یه‌دا، زاوای خۆر هه‌ر خه‌ریکی یاری کردنی بوو به‌و گۆپاله‌ به‌رووه‌ی به‌ده‌سته‌یه‌وه‌ بوو. بانگی شای گورگانی کرد و گوتی:

«له‌ بیه‌رته‌ چۆن چوار سالی ته‌واوم شوانی مه‌ر و به‌رغه‌لان کرد و نه‌مه‌یه‌شت ته‌نانه‌ت یه‌ک سه‌ریان لی زایه‌ بێ، تا تۆ هاته‌ی و له‌ پر له‌و رۆژه‌ی شه‌رته‌ شوانیه‌که‌م ته‌واو ده‌بوو و رۆژی به‌شکردنی بوو پرته‌دایه‌ به‌رخۆتیکه‌ی و برده‌ت؟ باشه‌ ئه‌وه‌ت بۆ کرد؟» و به‌و گۆپاله‌ی به‌ده‌سته‌یه‌وه‌ بوو وه‌رینه‌گه‌رپایه‌، هه‌ینده‌ی لیدا تا دلی داکه‌وت. دوایی بانگی کرده‌ گه‌وره‌ی باوبۆرانان و گوتی:

«له‌ بیه‌رته‌ ئه‌و کیله‌گه‌یه‌ی له‌ نیوان دوو کیله‌گه‌ی دیدا دام چاندبوو له‌ ده‌مه‌ ده‌می درویتی و هه‌لگرتنه‌وه‌ی به‌روبووماندا، داتدایه‌ ته‌رزه‌ و هه‌رچی به‌روبووم بوو برده‌ت و ده‌نکیکت نه‌هیه‌شته‌وه؟ باشه‌ ئه‌وه‌ چ شته‌یک ئه‌و کاره‌ی پیکردی؟» و دوایه‌ سه‌ری له‌ دوو گه‌وره‌ی باوبۆرانان نا و وه‌رینه‌گه‌رپایه‌ و به‌کوته‌کان و کویت دێشی، هه‌موو له‌شی شین و مۆر کرده‌وه، داکوته‌کیشی که‌ وه‌خراوندی هه‌ر دوو چاویشی کویر کرد. که‌ له‌و کارانه‌ ماندوو بوو دانیه‌شت و ده‌ستی به‌خواردنی کرد. کاتیکی تیه‌ر بوو، راست بۆوه‌ و که‌وته‌ گه‌رانی له‌ باغیدا، هه‌رچی دار و بار هه‌بوو شکاندیه‌وه‌ و مه‌یوه‌ی به‌دارانه‌وه‌ نه‌هیه‌شت و هه‌مووی له‌ په‌گه‌وه‌ هه‌لکێشان و ته‌واوی ئه‌و باغ و باغات‌ه‌ی له‌ نیو برد. دوا‌ی ئه‌وه‌ی که‌ دلی داکه‌وت تۆخه‌ی کرد و لێی پالدایه‌وه‌.

شای گورگان و گه‌وره‌ی باوبۆرانان چوونه‌ لای خۆر و شکایه‌تیه‌یان لی کرد. خۆر هات و دیتی، ئه‌وه‌ی به‌سه‌ر ئه‌و باغه‌ی هاتبوو ته‌نانه‌ت دوژمێش دلی پتی ده‌سووتا.

خۆر پرسی:

«باشه‌ ئه‌و کاره‌ت بۆ کردووه؟»

کرمانج وه‌لامی دایه‌وه:

«کیله‌گه‌یه‌کم هه‌بوو گه‌وره‌ی باوبۆرانی هات و به‌ته‌رزه‌ی هه‌مووی کوتا و ڕایالی. چوار سالان شوان بووم. زۆرم په‌نج کیشیا. تا رۆژیکه‌ی شای گورگان په‌یدا بوو. ته‌واوی ئه‌و په‌نج‌ه‌ی به‌ با دام. په‌له‌ گه‌مێکی که‌ سه‌د رۆژی په‌هه‌قی دروینه‌ ده‌ویست و به‌رۆژیکم درووه‌ و ته‌نیا یه‌ک مه‌لۆی ما‌بوو

بەباقەبىننى بىبەستىم و ئاورت لەو ھەموو پارانەو ھەيەم نەدايەو ە و كە لىت پارامەو ە تا ئەو مەلۇبەى دەبەستىم ئاوانەبى، كەچى ھەر ئاوا بووى و ماپەپوچت كردم.»

خۆر نەبىتوانى ھىچ وەلامىكى بداتەو، پەرى زىرىنى دايە و رەوانەى كردەو. ھاتەو و پەرى زىرىنى دايە فەرمانرەوا. فەرمانرەوا دەستى لە بنى ھەنبانە بۆرىنەى ھاتە دەرى و دەستخەرۆ بوو. راوئىزكارانى بانگ كردن و گوتى:

«ئەدى ئىستا چ بكم؟»

راوئىزكاران گوتيان: «بىنئىرە دنباى دى و راپسىپىرن ئەو ئەنگوستىلەى دايكى رەحمەتيتان لەگەل خۆى بردووە بىھىتتەو.»

فەرمانرەوا كرمانجەى بانگ كرده پىش خۆى و گوتى:

«دەبى بچىبە ئەو دنباى دى و ئەو ئەنگوستىلەى دايكم لەگەل خۆى بردووە، بۆم بىنبەو.»

زاواى خۆر چووە لای ھاسەرەكەى و گوتى:

«فەرمانرەوا دەبەوئى بىنئىرە ئەو دنباى دى و تۆ لە من بستىتى.»

ھاسەرەكەى سۆتۆكى دايە و گوتى:

«ئەو سىئەى لەسەر زەوى خلۆر كەو، رووى لە ھەر لايەكى كرد بەدوايدا برۆ، دەتباتە ئەو جىبەى دەتەوئ.»

سىئەكەى وەرگرت و خلۆرى كردهو و سەرى دەدوونا. سىئە ھەر رۆبى ھەر رۆبى تا گەبىبە مېرگىكى سەوز و پاراو لە دارستانىكدا. لە مېرگەيدا نىرىبە شورىك راپوستا بوو كە شاخەكانى تا بن لووتى ئاسمانى چوو بوون. رىئوارە گوتى: «رۆژ باش!»

شور لە وەلامدا گوتى: «رۆژ باش، ئەو بۆ كوئ دەچى، چ شتىك تۆى گەياندۆتە ئىرە؟»

«من دەچمە ئەو دنباى دى، دەبى بچم و ئەنگوستىلەى دايكى فەرمانرەواى بۆ فەرمانرەواى بىنمەو.» شور گوتى:

«بەلكە لەوتىش بتوانى دەرمانىكىش بۆ من بىنى. سەبىر كە چۆن شاخەكانم ھىندە زل بوونە پىم ھەلئاگىرىن.»

زاواى خۆر گوتى: «باش» و ملى لە رىبە نايەو.

گەبىستە گاشە بەردىكى زل و دىتى وا گايەكى بى ئالىك و بى ئاوى پىئە بەستراو تەو، بەلام گاي تايىن ھىندە قەلەو و خەپلە و خى و پىر بوو ھىندەى نەمابوو پىستەكەى بتەقى.

زاواى خۆر واقى و پىرما و پىرسى:

«بەبى ئا و ئالىك چۆن ھاھىندە قەلەو و خەپەتۆرەى؟»

گا گوتى:

«زۆرم دىون بىرەدا ھاتوون و تىبەرىون و ھەرگىزىش نەگەر اوانەو، بەلام ئەگەر ھاتبەو پىت دەلئىم.»

زاواى خۆر كەوتە رى تا گەبىبە مېرگ و شىناو ەردىكى بەكجار زۆر زەنوئىر. دىتى ئەو گيا رەشى تەر و تازە و بۆنخۆشى ئەو شىناو ەردەى وەك دەرباى شەپۆلان دەدا و كەروئىشكەبەتى. جۆگە لە ئاوى روون و

سازگارى لە ھەموو لايەكەو ھەلئەقولى و ئەوا گايەكىشى لە نىئەراستىدا بەستراو تەو. بەلام چۆن گايەك ھىندە لەجەپ و كز و لاواز و داتەپىو، كە ھەر ئىسك و پىست بوو و ھىچى دى.

زاواى خۆر بەحەپەساوبىبەو پىرسى:

«بەو ھەموو گيا و گۆل و ئاوە سازگارەى دەوروبەرتەو ئەدى بۆ ھىندە وا لاواز و كز و داتەپىوى؟»

گا گوتى:

«زۆرم دىون بەو رىبەيدا تىبەرىون و ھەرگىزىش نەگەر اوانەو، بەلام ئەگەر تۆ ھاتبەو، ئەوا پىت دەلئىم.»

زاواى خۆر كەوتەو رى، ژن و مېردىكى دىتن كە لەسەر دەمى تىزى تەورىك راکشاپوون. ھەر دووكيان زۆر ئاسوودە بوون و تەنانت لەسەر ئەو دەمە تىزەشەو ھىشتا جىتى بەتالى دىكەشيان ھەبوو. زاواى خۆر بەحەپەساوبىبەو پىرسى:

«ئەو چۆن لەسەر ئەو دەمە تىزەى ئەو تەورە وا راکشاوون و تەنانت جىتى زىادىشتان ھەبە؟»

ژن و مېردە لە وەلامدا گوتيان:

«زۆرمان دىون لەو رىبەىرا رۆيون و ھەرگىزىش نەگەر اوانەو، بەرپى خۆتدا برۆ، ئەگەر لەوسەرى ھاىبەو پىت دەلئىن.»

زاواى خۆر بەلاياندا رابرد و كەوتەو رى.

رۆبى، رۆبى، نازانين چەند رۆبى، تا گەبىبە ژن و مېردىكى دىكە لەسەر پىستە گايەكى پان و پۆر و بەرىن راکشاپوون و ھەر پالىان وىكەدا و پالىان پىكترەو دەنا:

«دە واو برۆ، تۆزىكم جىكەو.»

زاواى خۆر چووە لايان و رۆژ باشى لى كردن و پىرسى:

«ئەرى ئەو چىبە؟ ئىئە لەسەر پىستە گايەكى وا پان و پۆر و بەرىن راکشاوون و كەچى جىشتان ناپىتەو؟»

ژن و مېردە لە وەلامدا گوتيان:

«زۆرمان دىون بەو رىبەيدا رابردوون و ھەرگىزىش نەگەر اوانەو، تۆش بەرپى خۆتدا برۆ، ئەگەر لەو سەرى ھاىبەو پىت دەلئىن.»

زاواى خۆر ئەوانىشى بەجىھىشت و بەرپى خۆيدا رۆبى، پىرئىتىكى دىت ئەوا كىرپىك ھىلكەى خى كردوونەو و خەرىكە قوللەبەكيان پى ھەلچنى. ھەر ئەو دەبىتەن و لەسەر يەكى دادەنان، زۆرى پى نەدەچو قوللە خرمەى دەكرد و ھىلكەكان بەقەرمەقەم خلۆر و بلاو دەبوونەو. زۆرىشيان دەشكان، بەحەپەساوبىبەو بەرەو لای ژنە چو و گوتى:

«ئەرى دايكە ئەو تۆچ دەكەى، كى بىستووبەتى قوللە لە ھىلكان دروستكرى و كى توانىوبەتى ئەو كارە ئەنجام دا؟»

پىرئىن گوتى:

«جارى بەرپى خۆتدا برۆ، ئەگەر ھاىبەو پىت دەلئىم.»

زاوای خۆر لهویش رەت بوو و بەدوای سیوی خۆی کەوت و ملی له رێبه نا.

هەر بەریتۆه چاوی بە پیریژنیکی دی کەوت لە بەردەمی تەندوورتیکی بە پیتۆه راوەستا بوو نانی سپی وەک کافووری بە تەندوورتۆه دەدا و نانی رەشی وەک خەلۆزی رەشی لێ دەرکردووه و دەری دێنا. سەری سووما و پرسی:

«ئەوه مانای چیه، هەویریکی وا سپی و سۆل بە تەندوورتۆه دەدە و ئەو نانه رەشەش لێ دەرکەیهوه؟!»

پیریژن گوتی:

«زۆرم دیون بەو رێبه دا تێبه پيون و هەرگیز نەگەر او نه تهوه، ئەگەر هاتیهوه پیت دەلیم.»

زاوای خۆر لهویش رەت بوو و کەوتە پیتی خۆی.

پیاویکی دیت ئەوا بەسەر خەرەندیکیدا چەماوە تهوه و خەلکیکی زۆریش بەسەر پشتیدا دەپەرپهوه. لیبی پرسی:

«چ بووه، ئەوه بۆ دەلینی پردی و لیتره چەماویهوه؟»

پرده پیاو گوتی: «زۆرم دیون بەو رێبه پیدایا رابردوون و هەرگیز نەگەر او نه وه، ئەگەر هاتیهوه پیت دەلیم.»

زاوای خۆر لهویش تێبه پری و پیتی دایه بەر.

تا سەرەنجام گەییبه داکێ فەرمانرەوای و گوتی:

«کۆرەگەت دەستووری فەرمووه ئەو ئەنگوستیلە لەگەڵ خۆت بردۆتە قەبری بیدیهوه بەمن.»

داکە ئەنگوستیلەکی دایهوه دەستی و گوتی:

«ببگره، بیدیهوه بەکۆرەگەم و پیتشی بلتی: "نەفرەتی منی لێ بێ، تەنانەت لیترهش وازی لێ نەهینام و نەهیتشت وەحەسێم، ناواتە خوازم هەر بەدەستی راویژکارەکانی خۆی پارچە پارچە کری."»

دوایی زاوای خۆر پرسی:

«لە رێبه کە دەهاتم شوورتیکم دیت شاخەکانی تا بن لووتی ئاسمانی چووبون، زۆر بەگرانی دەیتوانین، دەرکری بفرموون چۆن کۆمەگێکی پێ بەکم؟»

داکە گوتی:

«بلتی لە ئاوی بەختە بارانی مانگی جۆزەردانی بخواتهوه، لەو باری رەنج و ئازارە یزگار دەبیت.»

زاوای خۆر سوپاسی کرد، ئەنگوستیلە دە گۆلمی نا و بەرەو مالت بۆه. لە رێبه دووبارە گەییبهوه ئەو پیاوی وەک پرد چەمیۆه. پیاوێکە پیتی گوت:

«لە دنیای روون من پاسەوانی پردان بووم، نەمدەهیتشت کەس بەبێ خۆ خوراندن دەرچی. پارەم لە هەموو کەسێک وەرەگرت، تەنانەت بەزەبیم بەسوالکەرانیشدا نەدەهاتەوه. ئەوه بۆیه لیتره وا بەم جۆرە رەنج دەکیشم.»

زاوای خۆر لهوی تێبه پری و گەییبهوه ئەو پیریژنە نانی پیتۆه دەدا، پیریژن پیتی گوت:

«لەو دنیای بەکجار زۆر قەلب و چرووک و چاوچنۆک و چاوبرسی و رۆژ و قرچۆک بووم، کە نامم دەرکرد

ئەگەر برسێیهک یا سوالکەرتیک یا رێبوارتیکم دیبایه بەرەو لای من دێ، بەئانقەست سەرم دە تەندوورتی دەنا و دەهات هەر دوو چاوم دەرپۆقن و بێنەدەری و سەر و رووم هەموو هەلکرووزی و داپلۆخت، کەچی ئەوهم پێ چاتر بوو لهوهی سەر بلتد کەم و ناچار بێم نانیکیان دەمێ. ئەوا ئیستا سزای خۆم وەرەگرم.

هەر من نانی سپی بە تەندوورتۆه دەدەم و هەر نانی رەشی لێ دیتە دەری.»

زاوای خۆر ئەویشی بەجێ هێشت. گەییبهوه ئەو پیریژنە قۆللە بەهیلکان هەلدهنا.

ئەو گوتی:

«لەو دنیای هیلکەم دەدزین و ئیستاش لیتره بەم جۆرە ئاوا سزا دەکیشم.»

زاوای خۆر لهویش رەت بوو و ملی له رۆینی نا، هەر رۆیی و رۆیی، نازانین چەند رۆیی تا گەییبهوه ئەو ژن و میردەدی کە لەسەر پیتستە گایەکی راکشایون و جیبیان نەدەبۆه.

پیبیان گوت:

«لەو دنیا ئیمە هیچمان بەکتریمان خۆش نەدەویست و سەرانسەری دنیامان پێ تەسک بوو و جیمان تیدا نەدەبۆه. ئیستاش هەرچەندە لیک بیزارین ناتوانین لیک جودابینهوه.»

زاوای خۆر لهوانیش تێبه پری و رۆیی تا گەییبهوه لای ئەو ژن و میردەدی لەسەر دەمی تیزی تەورتیک درێژ بیون. گوتیان:

«ئیمە ئەوینداری بەکتری بووین، لیترهش هەر وەک ئەو لا بەدلی بەک گونجایین، هەموو شویتیک بۆ ژن و میردەدی ئەویندار بەتام و چیتۆ و خۆشه و تەنانەت لەسەر دەمی تیزی تەورتیکیش جیمان دەبیتەوه، بەو مەرجهی لیک دانەپرین و هەرگیز بەکتری لەدەست نەدەین.»

زاوای خۆر گەییبهوه لای گای برسی و لەر و لاوازی نیو شیناوەردی زەنویتر و پر ئاو و گیا و گۆل، گایەکە گوتی:

«من خزمەتکارێکی زۆر خراپی خواوەنەگەم بووم و هیچ سوودیکم پێ نەدەگەیاندا، هەر بۆیهشە ئەوا ئیستا ئاوا سزا دەکیشم.»

زاوای خۆر لهویش رابورد و گەییبهوه لای گایە قەلەوێکی بەگاشە بەردەکەوه بەستراپۆه، گایەکە پیتی گوت:

«من بەراستی و دروستی و راستگۆیانە فەرمانبەرداری خواوەنەگەم بووم، لە زەوی کیتلانییدا لەگەڵ گایەکانی دی هیچ دەغەلیکم نەدەکرد و زۆر بەچاکی ئەرکی خۆم ئەنجام دەدا، هەر بۆیهش بوو زۆر خۆش ژبام، خواوەنەگەم زۆری خۆش دەویستم، لیترهش کە هیچ ناخۆم و لەگەڵ ئەوهشدا برسی نیم و رۆژ بەرۆژیش هەر قەلەوتر دەبم.»

زاوای خۆر لەو گایەش رەت بوو و گەییبهوه نیریبه شوورەکە و پیتی گوت:

«ئاوی بەختە بارانی مانگی جۆزەردانی وەخۆ، لەو رەنجەت رزگار دەبێ» نیریبه شوور ئاوی بەختە بارانی مانگی جۆزەردانی خواردهوه و شاخەکانی وەرین.

زاوای خۆر هاتەوه لای فەرمانرەوای و ئەنگوستیلەکی دایهوه دەستی و پیاوێکە نەفرەتێبهکە دایکیشی راگەیاندا.

هەر کتوپر فەرمانرەوا بوو بە کەرۆتیشک و پراوێژکارانیشی هەموو بوون بە گورگ و لە چا و ترووکانی کدا گورگەکان فەرمانرەواى -کەرۆتیشک- یان لیتک و پیتک کردەوه و پارچە پارچە بیان کرد. تەواوی ئەو سامان و داراییییەى خوا بە فەرمانرەواى دابوو، بوو هی زاواى خۆر و هاوسەرەکەى... «ئەمنیش کالەم دپا و هیچم پیت نەپرا.»

گۆلى ئیژوان

ئەفسانەى گورجى

سەردەمانىكى زوو داك و كورپىك هەبوون، سەربان پیتكەوه نابوو، ئەو هەى خودا بەبەندەى خۆى دابوو نەیانبوو.

كورپە گەورە بوو و گوتى:

«دایە ژنم دەوى»

داكە گوتى: «زۆر چاكە، منیش بەئاوانى ئەو پۆژەوهم تۆ بەزاوا بەندى بىینم.» بەلام دلى كەسى نەدەگرت. پۆژىكى دایكى پیتی گوت:

«هەموو پۆژى بچۆ سەر رووبارى و نانیتكى باوێژە ناوى. پۆژى بىستەم ئەو ژنەى دەتەوى پەيدا دەبێ.»

كورپە هەموو پۆژى دەچوو سەر رووبارى و نانیتكى داوێشته ناوى. پۆژى بىستەم پیتش ئەو هەى كورپە لە مالى بىتە دەرى، داكى مرد. كورپە زۆر بەرپیز و ئىكلامەوه داكەى بەخاك سپارد، داوى چوو سەر رووبارى و بىستەمىن نانى هاوېشتى، كىژۆلە بەك لە ئاوى هاتە دەرى. دەستى گرت و بردیەوه مالى و وەك ژن و مێردان سەربان پیتكەوه نا. پۆژىكى پیاوه بەهاوسەرەكەى گوت:

«چیدی حەزم لە ژيانى ئیره نەماوه، با بچینه جییهكى دى.»

ژنە دلى لەوى بەر نەدەبوو بەلام لەبەر پیتداگرتنى پیاوهى بەناچارى قایل بوو و بارگە و بنەیان تىكنا و بەرەو لایهكى دى كەوتنە پى و لەوى كۆخىكیان بۆ خۆیان هەلنا. پۆژىكى ژنە لەبەر دەركى كۆخى دانىشتبوو خەرىكى ئىشان بوو. بەرپیتكەوت يەك لە نىزىكانى سولتانى ئەو شوپنە بەویدا رابرد و گوتى:

«ژنىكى زۆر جوانم دیوه، ژنى پیاویكى هەژارە و تازه هاتۆتە ئەم مەرز و بوومە، ئەو ژنە خوا هەر دایناوه ژنى سولتان بى.»

سولتان گوتى:

«هزرىكى چاكە! بەلام بەژن و كچىكەوه چۆن دەتوانم ئەوه بكەم و چۆنى لە چنگى مێردەكەى دەربىنن.»

یهک له راویژکارانی سولتان گوتی:

«نه‌گهر به‌کاریکمان راسپارد و نه‌یتوانی بییکا، نه‌وا ده‌توانی به‌و فیله‌ ژنه بکه‌یه ئی خۆت.»

«باشه چ کاریک؟»

«بینیره هیلکیتیکی په‌یدا کا هه‌رچی بالنده و گیانله‌به‌رانی دنیا‌یه‌ی لی بینه‌ ده‌ری.»

بۆ به‌یانی سولتان ناردی به‌دوای پیاوه‌دا و گوتی:

«نه‌گهر بتوانی نه‌و هیلکه‌ی ته‌واوی بالنده و گیانله‌به‌رانی دنیا‌یه‌ی لی دیتته‌ ده‌ری په‌یدا که‌ی نه‌وه

چاکه و ژنی خۆت ئی خۆت، خۆ نه‌گهر نه‌شتتوانی نه‌وه ژنه‌که‌ت لی ده‌ستین.»

پیاوه‌ زۆر په‌ریشان بوو. چۆه مائی و نه‌وه‌ی رووی دابوو به‌ژنه‌که‌ی گوت. ژنه گوتی:

«باشه بۆ مالتویرانت کردین؟ هزار جارم پیگوتی با له‌و جیبیه‌ی خۆمان نه‌بزوین: باشه ئیستا قوری

کوئی به‌سه‌ر خۆماندا که‌ین؟»

دوا‌یه ژنه، که‌میکی بیر کرده‌وه و گوتی:

«بچۆه‌ سه‌ر نه‌و رووباره‌ی منت لینه‌و ده‌سگه‌یر بوو، سی جارن بانگی داکم که، دیت و داوای لی بکه

هیلکه‌ی مریشکه‌ سپیت داتی.»

پیاوه‌ چۆه‌ سه‌ر رووباری. له‌ رۆخی ئاوئ دانیش و هاواری کرد:

«مامۆژن، مامۆژن، هۆۆۆۆۆ مامۆژن!»

مامۆژن له‌ ئاوئ هاته‌ ده‌ری، پیاوه‌ی به‌سته‌زمان سلاوی کرد و گوتی:

«کچه‌که‌ت تکا ده‌کا نه‌گهر هیلکه‌ی مریشکه‌ سپیمان ده‌یه‌.»

دایکی کچه‌ گه‌راپه‌وه و دوو هیلکه‌ی هینان و داینه‌ زاوایه‌که‌ی. پیاوه‌ به‌ره‌و مال بۆه، له‌ نیوه‌ی رتیبه‌

شه‌و به‌سه‌ر داهات، پیاوه‌ بۆ حه‌سه‌نه‌وه‌ی چووه‌ سه‌ر دارتیکی به‌لام په‌کتیکی له‌ هیلکه‌کان له‌ ده‌ستی

به‌ریوه‌ و شکا. هه‌ر نه‌وه‌نده‌ی خۆش بوو، هه‌رچی په‌له‌وه‌ر و بالنده و گیانله‌به‌ری دنیا‌یه‌یه‌ هه‌موو سه‌ریان

له‌و هیلکه‌یه‌ی ده‌ره‌ینا. هه‌ر یه‌که‌یان به‌لایه‌کدا که‌وتنه‌ فرین و بلاویونه‌وی. پیاوه‌ به‌حه‌په‌ساوییه‌وه‌ له‌

دارئ هاته‌ خواری و ملی رتیبه‌ی گرت، به‌لام له‌ هه‌مسووی سه‌برتر نه‌وه‌ بوو که‌ هه‌رگیز باوه‌ری به‌وه‌ی

نه‌ده‌کرد که‌ دیسووی.

هیلکه‌ی دایه‌ سولتانی. سولتان هیلکه‌ی شکاند و بالنده و گیانله‌به‌رانی لی ده‌ره‌یرین. حه‌وش و

بانیتیکی قایمان بۆ نه‌و بالنده و گیانله‌به‌رانی پیکه‌وه‌ ناو ده‌وتیان کردن و خه‌لکی به‌واقی و په‌سه‌ری

سورماوه‌وه‌ ده‌هاتنه‌ سه‌رییان و لیویان به‌ئافه‌رینه‌وه‌ هه‌ل‌دینا‌یه‌وه‌.

راویژکاری به‌دفعه‌سه‌ل به‌سولتانی گوت: «نه‌مجاره‌یان کارتیکی راده‌سپیرینی هه‌رگیز پیتی نه‌نجام نه‌دری،

دوای نه‌وه‌ی ژنه‌که‌ی ده‌بیتته‌ ئیوه‌.»

سولتان گوتی: «چ کاریک؟»

«به‌ دوای هیشووه‌ ترتیبه‌کی هینده‌ گه‌وره‌یدا راده‌سپیرین که‌ ته‌واوی سوپای مه‌ لیتی بخوا و واش

هینده‌ی بمینیتته‌وه‌ و بتوانین شه‌رابی ته‌واوی سوپاکه‌شمانی لی بگرین.»

سه‌رله‌نوئ کارایان بانگ کرده‌وه و پیتیان گوت:

«پۆ هیشووه‌ ترتیبه‌کی بینه‌ ته‌واوی سوپای مه‌ لیتی بخۆن نه‌پری و هینده‌شی لی بمینیتته‌وه‌ و بای

شه‌رابی ته‌واوی سوپای مه‌ی شه‌راب لی بگیری.»

پیاوه‌ غه‌مبار و په‌ریشان و دلشکاو، هاته‌وه‌ مائی و نه‌وه‌ی رووی دابوو بۆ ژنه‌که‌ی گه‌راپه‌وه‌.

ژنه‌ دووباره‌ که‌وته‌وه‌ سه‌رزه‌نش و گله‌ و گازندان لیتی، که‌:

«من چیم لیره‌دا بوو. تازشه‌ خۆکار له‌ کار ترازاوه‌ و له‌وه‌ به‌ولاره‌ که‌ فه‌رمانی سولتانی به‌جی پیتیان

چاره‌یه‌کی دیکه‌مان نییه‌.»

بچۆه‌ سه‌ر رووباری و داکم بانگ که‌وه‌ و تکای لی بکه‌ که‌ هیشووه‌ ترتیبه‌کت له‌ په‌زه‌ تری خۆی

بداتی.»

پیاوه‌ راست بۆه، به‌ره‌و نه‌و مه‌رز و بوومه‌ی پیتسدان لیتی ده‌ژیان وه‌رپیکه‌وت و رۆیی تا گه‌ییسه‌وه‌

رووباری، له‌ قه‌راغی راوه‌ستا و هاواری کرد:

«مامۆژن، مامۆژن، هۆهۆۆ مامۆژن!»

خه‌سووی دیسانه‌وه‌ هاته‌ ده‌ری و پرسى:

«دیسان چته‌وه‌ی؟»

«کچه‌که‌تان تکاتان لی ده‌کا که‌ هیشووه‌ ترتیبه‌کی له‌ په‌زی خۆتان بۆ بنه‌رن.»

داکه‌ تینگه‌یی که‌ کچه‌که‌ی له‌ باریکی ناریک و گرفتیتیکی ناله‌بار دایه‌. به‌نیگه‌رانیه‌وه‌ پرسى:

«نه‌و تریبانه‌ی بۆ چ ده‌وی؟»

«نازانم، ته‌نیا هه‌ر داوای کردن و نه‌یگوت بۆ جیبه‌تی.»

خه‌سه‌وه‌که‌ی رۆیش، دوای تاوتیک هاته‌وه‌ و هیشووه‌ ترتیبه‌کی پیتسو و دایه‌ ده‌ستی، پیاوه‌

به‌سته‌زمانه‌که‌ هیشووه‌ ترتیبه‌که‌ی وه‌رگرت و به‌ره‌و مال که‌وته‌ گورگه‌لوقان. له‌ رتیبه‌ برسی بوو، بۆلوه‌

ترتیبه‌کی هاویشته‌ زاری، هینده‌ تیر بوو بۆلویه‌کی دیکه‌ی پین نه‌خورا. هه‌روا به‌حه‌په‌ساوی به‌رتیبه‌دا

ده‌هات، به‌لام نه‌یده‌توانی باوه‌ر بکات که‌ ئاده‌میزاد به‌بۆلوه‌ ترتیبه‌کی هینده‌ تیر ده‌بی. هیشووه‌ ترتیبه‌ی بۆ

سولتان هینا. سولتان هیشووه‌ ترتیبه‌ی دایه‌ سوپای تا بیخۆن، نه‌وانیش تا توانیان و تا تیر بوون

خواردیان و به‌شی شه‌رابیشی به‌زیاده‌وه‌ له‌به‌ر مابۆه‌.

سه‌رله‌نوئ له‌ بن گوئی سولتانی هه‌ل‌خوتنده‌وه‌:

«ژنه‌که‌ی هه‌ر له‌ ده‌ست ده‌ردینین!»

سولتان پرسى:

«جا چۆن؟»

«فه‌رمانی پی بکه‌ن مندالیتیکی په‌یدا کا چوارده‌ زمانان بزانی و به‌و چوارده‌ زمانانه‌ له‌گه‌ل هه‌موو

راویژکاره‌کانتاندا بدوی.»

سولتان جارتیکی دیکه‌شی پیاوه‌ بانگ کرده‌وه و فه‌رمانی دایه‌:

«نه‌گهر بتوانی مندالیتیکی په‌یدا که‌ی به‌چوارده‌ زمانان بدوی و به‌هه‌ر چوارده‌ زمانان له‌گه‌ل

راویژکاره‌کاندا قسان بکا نه‌وه‌ چاکه‌، ده‌نا ژنه‌که‌ت لی ده‌ستینین.»

فهرمانی دهرنه دهچوو. برا گوره گوتی:

«ئو ژنه جوان و شوخ و شنگه‌ی تۆ لئی ده‌پرسی له قولله به‌کدا ده‌ژی که هیچ ریبه‌کی ناچیتتی. به‌لام کاتی دیتته سهربانی قولله‌که و به‌رهو خوار ده‌ست ده‌کا به‌سهر و پرچ داهینانی و پرچان دادیلتینه خوار، ده‌بی تۆ له خوار له په‌نایه‌کی کیرا که پرچی شوژ بوونه‌وه بیگری و چهند لۆیه‌کی له ده‌ستی خۆت ئالینی و ئو به‌پرچی خۆی هه‌لتده‌کیشیتته سهری و تۆش ده‌بی خۆت زۆر توند بگری و سویندی بخۆی که ده‌یخوازی. له‌وه به‌ولاوه نایه‌لێ یه‌ک هه‌ناسه به‌زیندووویی

وه‌مینی.»

کورپه‌ لایه‌ رابوو و که‌وته‌ ری، گه‌ییبه‌ بن دیواری قولله‌ی و چاوه‌ریتما. ژنه‌ی شوخ و شنگ و ده‌درکه‌وت و سه‌روپرچی به‌ردانه‌وه، کورپه‌ لای ترسی لێ نیشته و نه‌یوترا ده‌ستی بۆ دریتێ کا. ژنه‌ جاری دووم و سیه‌مه‌میش پرچی به‌ردانه‌وه. سه‌ره‌نجام کورپه‌ سویندی خوار که بیه‌یتتی و ده‌ستی دریتێ کرد و پرچی ژنه‌ی له‌ ده‌ستی خۆیه‌وه‌ پیتجا. ژنه‌ ورده‌ ورده‌ پرچ و پیاهه‌که‌ی هه‌لویتزینینه‌وه و هه‌لیکیشانه‌ سهری. لایه‌ هه‌ینده‌ی نه‌مابوو بترازی. به‌لام له‌ ترسی روچی پرچه‌که‌ی تا ده‌هات توندتر ده‌گرت و خۆی پێ هه‌لتده‌واسی و خۆی له‌ به‌ریونه‌وه‌ی رزگار کرد. ژنه‌ زۆری به‌خیر هینا و خواردن و خواردنه‌وه‌ی بۆ هینا و هه‌ردووک پیکه‌وه‌ کردیانه‌ ئاهه‌نگ و خۆشی و له‌ دوایه‌ پیاهه‌که‌ گوتی:

«هه‌ر چه‌نده‌ به‌راستی سویندم خواردوو به‌تخوازم و بته‌یتیم به‌لام ئیستاکه‌ش من ژنم هه‌یه و هه‌ر له‌ به‌ر خاتری رزگاری ئه‌ویشه‌ هاتومه‌ ئیره.»

شوژه‌ژن گوتی:

«جا قه‌یدی چیه، خۆ ژن ژنی نه‌خواردوو! ئه‌منیش ده‌مه‌ ژنی تۆ.»

پیاهه‌ که‌وته‌ سه‌ر باسی ژنه‌که‌ی که‌ چۆن سوڵتان به‌فیل و ده‌هۆ و ته‌له‌که‌بازی و فرتوفیلان ده‌یه‌وی له‌ ده‌ستی ده‌رینتی و ماوه‌ی مۆله‌ته‌که‌شی هه‌ینده‌ی نه‌ماوه‌ ته‌واو بیت، بۆیه‌ وا به‌په‌له‌یه‌ و هه‌ینده‌ به‌کول و دل‌ه‌وه‌ سه‌ری له‌ دووی په‌یدا کردنی گولێ ئیژوان ناوه.

شوژه‌ژن ئه‌سپی بالدار هه‌بوون، هه‌ر هه‌ستا و ده‌ستی به‌چینه‌وه‌ی گولێ ئیژوان کرد و دایه‌ ده‌ست کورپه‌ لایه‌ی. هه‌ر دووکیان سواری ئه‌سپی بالدار بوون و ژنه‌ هه‌ی له‌ ئه‌سپی بالدار کرد:

«به‌ره‌و ئه‌و سوڵتان نشینه‌ی ئه‌و کورپه‌ ده‌لی، بالان لیکده‌ و به‌ره.»

ئه‌سپه‌کان له‌ ئاسمانی وه‌ک بای ده‌فرین. گه‌یشتنه‌وه‌ مه‌رز و بوومی سوڵتانی. ده‌و ده‌مه‌یدا که‌ ده‌هات مۆله‌تی نۆ مانگه‌ی ته‌واو بی و ژنی پیاهه‌ هه‌ژار و به‌سته‌زمانه‌که‌ش ده‌م به‌ده‌م زیاتر نیگه‌ران و بیواتر

ده‌بوو که نه‌کا بۆ سوڵتانی به‌رن.

لایه‌ گه‌ییبه‌وه‌ ده‌رکی مالتی خویان و له‌ ده‌رکیتی دا، به‌لام کچی سوڵتانی مه‌ پیتی وا بوو ئه‌وه‌ بابیه‌تی و هاتوو، هاواری کرد:

«له‌سه‌ر خۆ باه، بۆ هه‌ینده‌ به‌په‌له‌ی؟ ئیستاش چه‌ند ده‌قیقه‌یه‌کی ماوه، به‌لکو ئه‌وه‌ خویه‌ له‌سه‌ر وه‌ختی خۆیدا بیتته‌وه.»

به‌لام نا ئه‌وه‌ مێرده‌که‌ بوو له‌ ده‌رکیتی ده‌دا.

ژن و کچه‌که‌ که‌ پێیان وا بوو ئه‌وه‌ سوڵتان و ده‌ستوپێوه‌نده‌کانیه‌تی له‌ ده‌رکیتی ده‌ده‌ن، ده‌رگایان نه‌کرده‌وه، پیاهه‌ تووره‌ بوو، په‌نجه‌ره‌ی شکانه‌ و ئه‌و ئه‌لقه‌ی ژنه‌که‌ی دابوو به‌ هه‌لبدایه‌ ژوواری و نه‌راندی:

«منم: هاوسه‌ره‌که‌تم! هاتومه‌وه!»

به‌راستی شاد و شه‌نگول و خۆشحال بوون و ده‌رگایان کرده‌وه. لایه‌ گولێ ئیژوانی بۆ سوڵتانی برد. سوڵتان و راویژکارانی چه‌په‌سان که‌ چۆنی گولێ ئیژوان په‌یدا کرده‌وه و به‌زیندووویی هاتوته‌وه. سه‌ریان سوپا که‌ ئیدی چ پیلانیکی دیکه‌ی بۆ دارپێژن.

لایه‌ هاتوه‌ مالتی و شوژه‌ژن پیتی گوت:

«سوڵتان واز ناهینتی، برۆ پیتی بلتی ئه‌گه‌ر له‌ پێش تاو هه‌لاتی پردیتی له‌سه‌ر رووباری دروستکه‌م ته‌واوی سوپا و راویژکارانتان به‌خۆ و به‌مال و مندالیانه‌وه، به‌باغ و باغات و ده‌زگا و دوکانیه‌نه‌وه‌ له‌وی جێ که‌مه‌وه، ئه‌وه‌ یه‌کجاری واز له‌ ژنه‌که‌ دین. ده‌نا بۆ خۆتانی به‌ن چۆنه.» لایه‌ چوو له‌ لای سوڵتانی و ئه‌وه‌ی شوژه‌ ژن رایسپاردبوو به‌سوڵتانی گوت:

پێش تاوه‌لاتی شوژه‌ژن، تاله‌ که‌زیه‌کی به‌سه‌ر رووباریدا رایه‌ل کرد. به‌و موانه‌ پردیتی به‌ته‌واوی مال و دوکان و باغ و باغاته‌وه‌ له‌سه‌ر رووباری دروست کرد.

سوڵتان به‌خۆی و راویژکارانی و ته‌واوی سوپاکانیه‌وه، که‌وته‌ هه‌نگاونان به‌سه‌ر پردیدا و ده‌ستیان کرد به‌شایی و ئاهه‌نگ و به‌زم و په‌زیمه‌کیان به‌ریا کرد ئه‌و سه‌ری دیار نه‌بی.

شوژه‌ژن لێ گه‌را تا هه‌موو سه‌رقال و سه‌رگه‌رمی شایی و ئاهه‌نگ و به‌زم و په‌زیمی خویان بوون، دوایی ته‌کانیکی به‌تاله‌ مووی که‌زیه‌کانی دا. پرد تیکقیرما و ئاوه‌ژوو بۆوه و هه‌رچی له‌سه‌ر پردی بوو هه‌موو که‌وته‌ رووباری و نقووم بوون.

شوژه‌ژن و پیاهه‌ و هاوسه‌ره‌که‌ی هاتنه‌وه‌ مالتی.

دوایی، کورپه‌ لای مێردیتی له‌باری بۆ شوژه‌ژنی دیتته‌وه. هه‌موو پیکه‌وه‌ که‌وته‌ ئاهه‌نگ و زه‌ماوه‌ند و شایی بووکی و له‌وه‌دوایش ژن و مێرده‌ چوونه‌وه‌ ئه‌و جییه‌ی یه‌که‌م جار لیوه‌ی هاتبوون و زۆر به‌خۆشی و به‌خته‌وه‌ری و خۆشگوزهرانییه‌وه‌ ژنیان برده‌ سه‌ر.

ئیه‌وش رۆژانی ژنیانتان هه‌ر به‌خۆشی و به‌خته‌وه‌ری به‌سه‌ر به‌رن.